Mula sa Uplook, 1999

J. B. Nicholson Jr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 1999”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

0-0! Ang Pagpapakumbaba sa Tao (Enero 1999)

Mula sa Uplook, Enero 1999. Editoryal.

Pagpapala kayang nakabalatkayo ang millennium bug?

Nakakatawang isipin kung ang pagbagsak ng makabagong tao ay manggagaling lang sa dalawang zero (tingnan ang Y2K Bug, p. 11). Alam kong ayaw ng mga mathematician na tawaging "wala" ang zero, pero hindi ko maiwasang maalala ang mga salita ni Pablo: "… pinili ng Diyos ang mga bagay na kamangmangan ng sanlibutan upang hiyain ang marurunong; at… ang mga bagay na wala, upang pawalang-kabuluhan ang mga bagay na mayroon: upang walang taong makapagmapuri sa Kanyang harapan" (1 Cor. 1:27-29).

Hindi nakakatuwang isipin ang kaguluhan sa ekonomiya at sa lipunan na puwedeng idulot ng kakulangan sa pananaw ng ilang computer programmer. Alalahanin natin kung ano ang itinuturo sa ating ipanalangin (1 Tim. 2:2). Pero kung mangyari man ito, bakit ito papayagan ng Diyos? At sa totoo lang, bakit pinayagan ng Diyos ang mga salot, mga kalamidad, mga digmaan, mga epidemya at mga peste sa buong kasaysayan?

Isinulat ni Harry Lacey sa God and the Nations: "…ang mga probidensya ng Diyos ang namamahala sa kalagayan ng mga bansa; pinasusunod Niya ang mahirap na panahon sa masasamang gawain, at ang mas mabuting kalagayan ay ginagawang bunga ng katuwiran. Sinadya ang mga pangyayaring ito para maging tinig sa mga bansa, at sa pamamagitan ng mga pagbabago at kalagayang ito, mas taimtim na

nagsasalita ang Diyos sa mga tao kaysa sa pamamagitan ng Kanyang mga salita. Tumatama ang mga karanasang ito sa konsensya, kaya napapatanong ang mga tao, halos kahit ayaw nila, kung ano ba ang nagawa nila para sapitin ang kapahamakan kapag dumating ito sa kanila."

Ang Black Plague, na nagsimula noong unang bahagi ng 1300s, ay kumalat sa buong mundo. Pagdating ng 1400, nakapatay na ito ng 40 milyong taga-Europa — ikaapat na bahagi ng populasyon ng mundo. Ang sanhi? Isang napakaliit na bacteria, ang Y. pestis. Ang nagdala? Kagat ng pulgas. Pero isa sa mga naging bunga ng salot ay ang pagbabagong-loob ni Wycliffe: "Para itong tunog ng huling trumpeta sa kanyang puso… Dahil seryoso niyang inisip ang walang hanggan, gumugol siya ng mga araw at gabi sa kanyang silid, at… lumabas siyang isang tagapagtanggol ng katotohanan" (Miller's Church History, p. 551).

Noong panahon ng kanyang pagbabagong-loob, nakakaeskandalo ang buhay ng mga taong-simbahan. Ang mga pulpito ay kadalasang ibinibigay sa mga ikatlong anak na lalaki ng mayayamang may-lupa (ang panganay ang nagmamana ng lupain; ang pangalawa ay ipinapasok sa hukbo). Nang tumama ang salot, maraming pulpito sa lungsod ang iniwan; tumakas ang mga pari papunta sa lupain ng kanilang pamilya sa probinsya — sa mismong panahong napakaraming tao ang humaharap sa kamatayan at naghahanap ng salita mula sa Diyos! Pero noon din dumating ang mga tunay na ebanghelista, na madalas tawaging "mahihirap na pari ni Wycliffe," na nagpabalik-balik sa buong bansa dala ang ebanghelyo. Ang walang hanggan lamang ang makapagsasabi kung ano ang naging bunga nito.

Tulad ng mga Filisteo, sobrang taas ng tingin ng makabagong tao sa sarili niya at sa mga nagawa niya. Paano ibinaba ng Panginoon ang mga Filisteo? Sa pagbuka ng lupa sa ilalim ng kanilang mga paa? Hindi ganoon kalaki! Ang mga saserdote ng mga Filisteo ay nagbigay ng tagubilin na bagay sa paraang ginamit ng Diyos para sila'y ibaba: "Gagawa kayo ng mga larawan ng inyong mga almoranas, at mga larawan ng inyong mga daga na sumisira sa lupain; at magbibigay kayo ng kaluwalhatian sa Diyos ng Israel..." (1 Sam. 6:5).

May bahagi ang batas ng sanhi at bunga sa pagpapakumbaba sa tao, pero madalas makita ang Diyos bilang Siyang aktibong nagpapadala ng kalamidad sa mga bansa. Mas masalimuot ang mga dahilan kaysa kaya nating maunawaan, lalo na habang nasa panahong ito tayo, pero may isang dahilang inihayag: "Kapag ibinaba ang mga tao, sasabihin mo, May pagtataas; at ililigtas Niya ang mapagpakumbaba" (Job 22:29).

Inilayo ng "sibilisasyon" ang tao sa paghahanap sa Diyos. Baka kung patayin muna sandali ang lahat ng kanyang computer, radyo, TV, pabrika at opisina, magkakaroon siya ng sapat na katahimikan para marinig ang tinig ng Panginoon. Natuklasan ito ni Nabucodonosor nang ilayo siya sa lahat ng kanyang ari-arian: "Ngayon ako... ay pumupuri, nagbubunyi at nagpaparangal sa Hari ng langit, sapagkat lahat ng Kanyang gawa ay katotohanan, at ang Kanyang mga daan ay katarungan; at ang mga lumalakad na may kapalaluan ay kaya Niyang ibaba" (Dan. 4:37).

Kung hindi hahanapin ng Kanluran ang Panginoon sa panahon ng kasaganaan, baka padalhan Niya sila ng kahirapan. Umubra ito sa mga tao sa Psalm 107. "Gutom

at uhaw, nanlupaypay ang kanilang kaluluwa. Nang magkagayo'y dumaing sila sa Panginoon sa kanilang kagipitan… Ang mga nauupo sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan… sapagkat naghimagsik sila laban sa mga salita ng Diyos… Nang magkagayo'y dumaing sila sa Panginoon sa kanilang kagipitan, at iniligtas Niya sila sa kanilang mga kahirapan" (Ps. 107:5-6, 10-13).

Kung piliin ng Diyos na gamitin ang ganitong krisis para gisingin ang libu-libo nating kababayan para tumakbo sa Kanya, hindi ba tayo sasang-ayon sa Kanyang plano? Posible bang magdala ng kaluwalhatian sa Diyos ang mga daga, pulgas at bacteria? Oo, pati na ang mga zero!

Pagkataranta sa 2000 (Enero 1999)

Mula sa Uplook, Enero 1999. Artikulo.

Ang mga taong seryoso sa Biblia ay minsan hindi masyadong dapat seryosohin. Mag-ingat sa mga sulatin tungkol sa katapusan ng mundo! Lalo na kung ang sumulat ay nagbebenta ng gold coins o generator.

Hindi pa ako ganoon katanda para maalala ang malawakang pagkataranta noong katapusan ng nakaraang milenyo (Oct. 98 Uplook, p. 24). Pero naaalala ko ang aklat na 88 Reasons (kung bakit darating ang Panginoon sa 1988). May mga Kristiyanong nagpapatay pa sa kanilang mga alagang hayop para hindi mamatay sa gutom ang mga ito kapag na-rapture na ang kanilang mga amo. P. S.: Hindi Siya dumating noong '88.

At naaalala pa ba ninyo ang mga tape ni John Todd, punung-puno ng "insider" na impormasyon tungkol sa isang pandaigdigang sabwatan ni Satanas, mula sa Presidente pababa? Si Todd, na sinasabing dating mangkukulam, ay ipinagmalaki ni Jack Chick, ang sukdulang mahilig sa sensasyon. Lumabas na nilolokolang pala ni Todd ang mapaniwalaing publikong Kristiyano, habang nagpapatakbo pala siya ng tindahan ng mga gamit sa pangkukulam.

Noong panahong iyon, maraming mananampalataya sa assembly ang nataranta. May ilang nagsabi sa akin na hindi na sila mag-aanak, para hindi madala ang mga bata sa ganitong mundo. Kinailangan kong talakayin ang paksang ito sa maraming assembly na pinuntahan ko. Ano ang mensahe ko?

Hindi tayo dapat magtaka: Isang pandaigdigang sabwatan? Siyempre! Binabanggit ito ni Pablo sa Ephesians 2:1-3, at dati ay bahagi tayo nito, "Ngunit ang Diyos…" ang nagligtas sa atin mula rito.

Hindi tayo dapat magalit: Maraming Kristiyano ang tumitingin sa kanilang mga pinuno sa pulitika nang may tahasang galit. Nasa panig ba sila ng kaaway? Marami, oo, gaya ni Nero. Pero sinabi ni Pablo sa atin na "igalang ang hari." Sinabi ni Pedro sa atin na ipanalangin sila. Ngayon ay maraming salitang laban sa gobyerno sa gitna ng bayan ng Panginoon. Ang mga Kristiyanong "fundamentalist" ay madalas ituring na mapanganib, kung minsan dahil sa ating "pagsasalita ng masama laban sa mga may kapangyarihan."

Hindi tayo dapat matakot: "Huwag kayong matakot, munting kawan," sabi ng Panginoon. "Sapagkat kinalulugdan ng inyong Ama na ibigay sa inyo ang kaharian" (Lk. 12:32). May mabuti tayong Ama na nag-aalaga sa atin. "Kaya huwag kayong matakot… mas mahalaga kayo kaysa sa maraming maya" (Mt. 10:31).

Habang tinitingnan ko ang mga bagong labas ng ilang Kristiyanong magasin, pumasok sa isip ko ang pariralang "…na ang isip ay nasa mga bagay na makalupa" (Phil. 3:19). May isang ad na nag-iimbita sa mga mananampalataya sa open house ng isang Y2K community sa kabundukan ng Virginia. Sa likod na pabalat ay may ad para sa gold coins. Ang isa pang magasin ay nag-aalok ng kalang de-kahoy sa pabalat nito; sa loob ay makikita mo ang mga drum na pang-ipon ng tubig-ulan na iinumin, isang recipe ng nilagang squirrel, at isang "matulunging" payo kung paano gawing pamalit sa toilet paper ang phone book. Ang

hindi ko lang nakita ay "Paano gawing AK47 assault rifle ang iyong vacuum cleaner."

Sana ganoon din tayo kasigasig para sa mga naliligaw sa paligid natin! Kung talagang bumagsak ang lipunan na kilala natin sa 12:01 ng Enero 1, 2000, makikita ka bang nakasiksik sa iyong basement na may sapat lang na tuyong pagkain, ginto at inuming tubig para sa iyo at sa pamilya mo sa loob ng anim na buwan o isang taon? Tinatanong ni Joel Belz (sa World magazine) kung ano ang gagawin mo kapag dumaan ang kapitbahay mo para humingi ng pagkain. O isang batang mag-asawa na may maysakit na sanggol. O tatlong siga na sakay ng pick-up truck. May ilang nagmumungkahi na gumamit ng baril para protektahan ang mga inimbak mong suplay.

Matapos suriin ang iba't ibang pananaw tungkol sa posibleng mangyari sa Y2K, ganito ang konklusyon ni Dave Hunt: "Sa aming palagay, magkakaroon ng mga problema, pero hindi kasinlaki ng naririnig natin. Madaling mailihis ng takot ang mga Kristiyano mula sa tunay na gawain sa mga huling araw na ito… Hindi tayo dapat mabalisa para sa bukas kundi magtiwala sa ating Panginoon, sapagkat hindi natin alam (at hindi rin alam ng mga 'eksperto') kung ano ang dala ng isang araw… Makatwiran lang na laging may sobrang pagkain at tubig, flashlight, gamot at iba pang bagay na makakatulong sa oras ng emergency. Higit pa roon, nagbigay si Cristo ng napakalinaw na mga utos at pangako sa Matthew 6:25-34. Iminumungkahi naming bulay-bulayin ang bahaging iyon at sundin ito."

Ano ang ibig sabihin ng mga salitang ito?

Kaya huwag kayong mabalisa, na nagsasabi, Ano ang aming kakainin? o, Ano ang aming iinumin? o, Ano ang

aming isusuot? (sapagkat ang lahat ng mga bagay na ito ay hinahanap ng mga Gentil:) sapagkat alam ng inyong Ama sa langit na kailangan ninyo ang lahat ng mga bagay na ito. Ngunit hanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos, at ang Kanyang katuwiran; at ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo.

Matthew 6:31-33

Ang Mesiyas na Nakadispley (Pebrero 1999)

Mula sa Uplook, Pebrero 1999. Editoryal.

Ang nakita ng bantay ay ang balumbong gawa sa balat ng tupa, pero ang nakita ko ay ang Kordero.

Maaaring ang lupain ng Israel ang may pinakamaraming museo kung bibilangin bawat tao sa lahat ng bansa sa mundo. Pero sa lahat ng museo sa bansa, walang makakapantay sa Shrine of the Book at sa banal nitong kayamanan. Dinisenyo ito para gayahin ang mga takip na putik ng mga banga na naglalaman ng tanyag na Dead Sea Scrolls, at nasa museong ito ang pinakadakilang pambansang kayamanan ng Israel.

Narinig na ninyo ang kuwento. Isang binatilyong Bedouin ng tribong Ta'amireh, si Muhammed Ahmed el-Hamed, ay dahan-dahang pumasok sa isang kuweba sa silangang gilid ng ilang ng Judea. Naghahanap siya ng kayamanan — at anong kayamanan ang natagpuan niya! Kasama sa unang tatlong manuskritong nakita niya ang tanyag na ngayong Isaiah Scroll (IQIsa). Ibinenta ang mga balumbong ito sa halagang £P7 ($28.35) sa isang monghe ng Syrian Orthodox Church — ang pinakamatatandang natitirang manuskrito ng Kasulatan, mas matanda nang 1,000 taon!

Pero hindi iyon alam ng monghe na si Butrus Sowmy. Kailangan niya ng tulong para mabasa ang kakaibang mga titik. Akala niya ay makakakuha siya ng tulong sa American Schools of Oriental Research, sa Saladin Road, sa hilaga lang ng Herod's Gate. Dahil sa tensyon ng mga Hudyo at Arabo noon (ilang buwan na lang bago isilang

ang estado ng Israel), marami sa mga tauhan ng School ang nasa ibang lugar. Si John Trever, na nag-aaral ng mga halaman at hayop sa Biblia, ang itinalagang Acting Director.

Isang malamig na hapon ng Pebrero, inilapag ni Sowmy at ng kapatid niyang si Ibrahim sa mesa ni Trever ang tatlong balumbong gawa sa kulay-kremang balat. Mas malaki nang husto ang isa kaysa sa dalawa, mga 10 1/2" ang haba at 6" ang diyametro. Ito ang unang pinagtuunan ng pansin ng iskolar.

Madali itong nabuksan. Dahil naiwan niya ang kanyang camera sa Palestine Archeological Museum, ang pinakamagagawa lang ni Trever ay maingat na kopyahin ang ilang linya ng balumbon, at gamit ito, alamin kung ano ang tinitingnan niya. Nakakalito para sa kanya ang sulat. Nang makakita siya ng bahaging maayos pa ang pagkakaingat, buong-tiyaga niyang kinopya ang teksto mula sa isang bahagi malapit sa ibaba ng ikaapat na hanay mula sa dulo.

Matapos umalis ang dalawang lalaki dala ang kanilang mahalagang kargamento (na wala silang ideya kung gaano kahalaga), sinimulang suriin ni John Trever at ng isa pang Fellow sa School, si William Brownlee, ang mahalagang pirasong iyon. Ano kaya ito?

Kasama sa mga kinopyang linya ang dalawang beses na paglitaw ng isang di-pangkaraniwang anyo, llw'. Kung literal, isasalin ito na "sa pamamagitan ng hindi." Ang diksyunaryong Hebreo ay may limang hanay tungkol sa karaniwang salitang lô', "hindi." Sa dulo ay may isang talata na naglalaman ng bawat reference sa llw' sa Lumang Tipan. Dalawang reference sa Chronicles ang hindi tugma; ganoon din ang isa sa Amos 6:13. Pero ang

sumunod na reference ay nagpakita ng dalawang paglitaw sa Isaiah 65:1. Isinulat ni Trever, "Habang lumalaki ang aking pananabik, binuklat ko ito (sa kanyang Hebreong Biblia). Naroon, salita por salita, at halos titik por titik, ang eksaktong kinopya ko mula sa manuskrito! Isang balumbon ng Isaias ito, walang duda!"

Isang facsimile ng 24-talampakang balumbong ito ang nasa gitnang lugar ng karangalan sa Shrine of the Book (tingnan ang inset). Sa una kong pagbisita roon, tinanong ko ang bantay kung maipapakita niya sa akin ang bahagi ng balumbon na tinatawag nating kabanata 53. Nang simulan kong bigkasin ito (baka hindi niya kabisado ang bahaging ito), bigla siyang tumalikod at padabog na umalis, sabay bulyaw sa likod ng balikat niya, "Kayong mga Kristiyano! Pare-pareho kayo!"

Anong kabalintunaan! Sa lahat ng sinaunang balumbon ng Biblia na natuklasan sa Qumran, ang pinakamaayos na napanatili ay ang balumbon ng Isaias — siya, ang pinakamahusay magsalita at pinakamaingat na pintor ng larawan ng nagdurusang Mesiyas! Ako, isa sa mga hinahamak na goyim, ay nakatagpo sa Liwanag ng Israel, at pinaliwanagan Niya ang madilim kong pusong Gentil. Pero dito, nakadispley sa publiko sa puso ng Israel — isang pusong nababalot pa rin ng di-pananampalataya — ang kanyang pinakamaringal na larawan Niya.

Ah, ang talatang nagpakita kay John Trever na hawak niya sa kanyang mga kamay ang aklat ng Isaias? Sinasabi ng Isaiah 65:1: "Ako'y hinanap ng mga hindi nagtanong tungkol sa Akin; Ako'y nasumpungan ng mga hindi humanap sa Akin: sinabi Ko, Narito Ako, narito

Ako, sa isang bansa (goy) na hindi tinawag sa Aking pangalan."

Pitong siglo matapos ibaba ni Isaias ang kanyang panulat, sinipi ni Pablo, na nakatagpo sa Mesiyas sa daan papuntang Damasco, ang talatang ito (Rom. 10:20). Layunin ng Diyos, sabi niya, na sa pagliligtas sa mga Gentil ay kikilusin ng Panginoon ang puso ng Israel para hanapin ang sarili nilang Mesiyas. "Tingnan ninyo Ako!" pakiusap Niya sa atin. Kung gagawin natin ito, ang mga hindi kailanman titingin sa Isaias — Hudyo man o Gentil — ay makakakita ng parehong magandang wangis Niya na naaaninag sa ating buhay.

Sino ang May Malasakit Kapag Nagdurusa ang mga Banal? (Marso 1999)

Mula sa Uplook, Marso 1999. Editoryal.

Isang malaking daluyong ng pag-uusig sa mga Kristiyano ang lumalaganap sa buong mundo.

Nangyayari ito habang binabasa mo ang mga salitang ito. Sa kung saan, may isang Kristiyanong namamatay dahil sa kanyang pananampalataya. Ginagahasa ang mga babaeng Kristiyano. Ibinebenta bilang alipin ang mga anak ng mga Kristiyano. Nangyayari ito sa sarili nating mga kapatid — pagpapahirap, pagkakulong, panliligalig, pagkagutom, hindi pa kasama ang pagpapatapon, pagkawasak ng pamilya, pagbabawal sa mga babasahin, at pagbabawal na magtipon bilang mga mananampalataya. Inaamin kong nahihiya ako, talagang nahihiya, na sumulat tungkol sa dumaraming nagdurusang banal dahil wala akong personal na karanasan sa ganitong mga bagay. Pero mas mahihiya ako kung wala akong sasabihin.

Hindi ito hiwa-hiwalay na problema — isang Kristiyanong nakakulong dito, isa pang namamatay doon — kahit na kung aasa lang tayo sa media sa Kanluran, pati na sa karamihan ng mga Kristiyanong babasahin, madali tayong hahantong sa ganoong konklusyon.

Mahirap, kapag binabasa ang mga estadistika, na paghiwalayin ang mga Kristiyano sa pangalan lamang at ang mga tunay na mananampalataya. (Bagama't napakahalaga ng pagkakaibang ito, hindi ito laging

napapansin ng mga umuusig.) Sa kanilang nakakagulat, napapanahon at maayos na dokumentadong aklat, Their Blood Cries Out, binanggit nina Paul Marshall at Lela Gilbert ang mga sumusunod:

• Sa mahigit 60 bansa, ang mga Kristiyano ay ginigipit, inaaresto, pinahihirapan o pinapatay, dahil mismo sa kanilang pananampalataya.

• Mahigit 600 milyon na nagdadala ng pangalang Kristiyano ang namumuhay sa ilalim ng mga paghihigpit ng pamahalaan sa kalayaan sa relihiyon (higit pa sa simpleng "pagpalo sa kamay" na gaya ng sa Kanluran ang nasa isip nila).

• Marahil 225 milyon sa kanila ang dumaranas ng "matinding panghihimasok ng estado sa relihiyon, pagharang, o panliligalig."

• Sinisipi ang International Bulletin of Missionary Research ni David B. Barrett (Jan. 1996), iminumungkahi nito na ang karaniwang bilang ng mga martir ay malapit sa 150,000 nag-aangking Kristiyano bawat taon!

Ang tanging maisasagot natin ay, "Hanggang kailan, O Panginoon, na banal at totoo, hindi Mo hahatulan at ipaghihiganti ang [kanilang] dugo…?" (Rev. 6:10). Ibinigay ang sagot ng langit sa mga martir na iyon: "… Magpahinga pa sila nang kaunting panahon, hanggang sa mabuo ang bilang ng kanilang mga kapwa lingkod at ng kanilang mga kapatid na papatayin din gaya nila" (v. 11).

Hindi na tayo dapat magulat na marami sa mundong Kristiyano ang dumaranas ng ganitong pagkapoot. Nagbabala ang Panginoon: "Kung Ako'y inusig nila, kayo

man ay uusigin nila; kung sinunod nila ang Aking salita, susundin din nila ang sa inyo" (Jn. 15:20). Ang dapat nakakagulat ay kung gaano tayo kadaling nakakalusot dito sa Kanluran. Baka halata na ang sagot (2 Tim. 3:12).

May ilang nagmumungkahi na ipanalangin nating dumating ang pag-uusig dito, para maging dalisay ang iglesya. Baka dumating nga ito, ipanalangin man natin o hindi. Pero itinuturo ni Pablo na manalangin tayo na mamuhay tayo nang "tahimik at payapa sa buong kabanalan at katapatan." Sa palagay ko, ang panahon ng pag-uusig ay may dalang ibang mga problema bukod sa halata — tuksong magkaroon ng sama ng loob, hindi lang sa mga umaapi, kundi pati sa kapwa mananampalatayang bumibigay sa bigat nito; pagkagulo ng buhay pamilya kapag kinukuha ang mga anak sa mga tahanang mananampalataya para palakihin ng estado; pagdududa sa pag-aalaga ng Diyos kapag namamatay sa gutom ang kapwa mananampalataya (gaya sa Angola kamakailan o sa North Korea ngayon) — maaaring hindi ito nakita ni David (Ps. 37:25) pero nakita ito ng iba. Hindi natin ito maihahangad kaninuman.

May malasakit ba ang Diyos? Sinasabi ng Kalbaryo na mayroon. Kung gayon, bakit Niya pinapayagan ang ganitong pagdurusa? Ang Krus ay nagbibigay sa atin ng isang sagot: "Malibang mahulog sa lupa ang butil ng trigo at mamatay, nananatili itong nag-iisa: ngunit kung mamatay, magbubunga ito ng marami" (Jn. 12:24). Sa aklat na By Their Blood, sinundan nina James at Marti Hefley ang pagkamartir ng mga Kristiyano sa buong ika-20 Siglo (hanggang 1979). Dito ay ikinuwento nila ang ilan sa mga naging bunga ng pagkamartir ng Ecuador Five. Hindi lang marami sa mga tao ang

naligtas, kundi isa sa mga pumatay, si Tona, ay naging martir din nang dalhin niya ang ebanghelyo sa isang tribo sa ibaba ng ilog. Sa huling hininga niya, ibinulong niya, "Pinapatawad ko kayo. Namamatay ako para sa inyong kapakanan." Sa ganitong mga sakripisyo, nagtatagumpay pa rin ang Iglesya.

Pero may malasakit ba tayo? Ipinapanalangin ba natin ang mga nagdurusa — at ang mga umuusig? Puwede ba tayong maging mas may alam? May iba pa bang paraan para tumulong? Magbasa pa; kung ganito ang mga tanong mo, para sa iyo ang Uplook na ito. At "Alalahanin ninyo ang mga nakagapos, na para bang kasama kayong nakagapos; at ang mga dumaranas ng kahirapan, yamang kayo man ay nasa katawan din" (Heb. 13:3).

Pagbibilang Pababa Patungo sa Katotohanan (Abril 1999)

Mula sa Uplook, Abril 1999. Editoryal.

Ang Big Bang ng 2 Peter 3:10 ay magdadala ng ilang pagbabago.

Kamakailan ay naglalakad ako para sa aking araw-araw na ehersisyo, at mabilis akong naglalakad sa isang napakalinis na pasilyong marmol. Nasa isang mall ito na pang-mayaman at magarbo — ang Phipps Plaza sa Buckhead, sa hilagang bahagi ng Atlanta.

Dahil ilang taon akong nasa negosyo ng advertising, napapansin ko ang iba't ibang paraan ng pang-aakit para mailabas ang pera sa ating bulsa. Sa kung anong dahilan, napansin ko ang isang ito.

Sa malalaki at makakapal na titik ay nakasulat ang banner na HISTORY IN THE MAKING. Sa ilalim nito ay may dalawang larawan. Ang nasa kaliwa ay lumang black and white, ng isang musikero sa kalye na may mga tambol sa likod at harmonica na nakahanda sa kanyang mga labi. Malungkot at walang-ganang nakatingin siya sa camera. Ang isa pang larawan, na full color, ay nagpapakita ng isang sosyal na restawrang parang bistro.

Pagkatapos ay nagpaliwanag ang copywriter: "Isang daan at dalawampung taon na ang nakararaan, ang mga taga-Riverside ay nagpapalipas ng Sabado ng gabi sa mga kasiyahan sa plaza ng bayan, sumisimsim ng isang lokal na inuming kilala bilang Forester's Wild Root Ale at nakikinig sa nakakapagpapadyak na musika ni Zebulun

'Harmonica' Harris at ng kanyang jug band…" Ipinagpatuloy ng ad kung ano ang nangyayari ngayon sa Riverside: isang bagong development ng mga apartment. Sa bandang ibaba ay ang inaasahang contact information.

Pagkatapos ay may isa pang linya, sa napakaliit na titik. "Disclaimer: Anumang pagkakahawig ng salaysay na ito tungkol sa Riverside 120 taon na ang nakararaan sa tunay na nangyari ay nagkataon lamang."

Kaya nagsabi pala sila ng totoo — higit pa sa inakala natin — nang sabihin ng pangunahing caption: "History in the making" (Kasaysayang ginagawa pa lang)!

Ang ganitong uso ng pag-aangkop ng kasaysayan para sa sariling kapakinabangan ay aasahan na sa mga walang-prinsipyong taga-advertising. Pero ang mga post-modernist na historyador ay nagiging "malikhain" din sa muling pagsulat ng kasaysayan ngayon — nang walang disclaimer.

Ang mga paglalarawang "politically correct" ay sinasabing sumusubok na ayusin ang ilang siglo ng diskriminasyon. Ngayon, sinumang may gusto ay puwedeng pumili, magtanggal, o mag-adjust ng "mga katotohanan" ayon sa gusto ng puso nila. "Dahil hindi natin kailanman malalaman ang ganap na katotohanan," sabi nila, "ang tanging magagawa natin ay bumuo ng mga kathang-isip, mga interpretasyon, mga modelong retorikal na makakakumbinsi sa iba."

Pero may ganap na katotohanan at iisa lamang ang tunay na Historyador. Tumpak at pinal ang Kanyang mga talaan. Ibang-iba ang Kanyang pananaw sa kasaysayan kaysa sa pananaw ng tao. Nasusulyapan natin ito

habang binabasa natin ang Biblia. Halimbawa, ganito nagsisimula ang Luke 3:

Nang ikalabinlimang taon ng paghahari ni Tiberio Cesar, nang si Poncio Pilato ay gobernador ng Judea, at si Herodes ay tetrarka ng Galilea, at ang kapatid niyang si Felipe ay tetrarka ng Iturea at ng lupain ng Traconite, at si Lisanias ay tetrarka ng Abilinia, nang sina Anas at Caifas ang mga punong saserdote, dumating ang salita ng Diyos — hindi sa alinman sa mga nabanggit, kundi — kay Juan na anak ni Zacarias sa ilang (vv. 1-2).

Ang ilan sa pinakadakilang imperyo sa kasaysayan ayon sa pagtingin ng tao ay hindi man lang lumilitaw sa mga pahina ng Kasulatan. Ang iba ay lumilitaw lamang dahil nangahas silang galawin ang "itim ng mata" ng Diyos, ang mga Israelita. Detalyadong tinitingnan si Abraham at ang kanyang pamilya; ang dakilang si Hammurabi ay marahil isang beses lang nababanggit. Ang mga mangingisda mula sa Galilea ang nasa gitna ng entablado sa Bagong Tipan; si Nero at ang pamahalaang Romano ay lumilitaw lamang bilang mga dumaraang tauhan. Hindi kailanman binanggit ng Panginoong Jesus sa pangalan si Pilato o si Tiberio o si Herodes; pero tinawag Niya ang "Kanyang sariling mga tupa" — si Lazaro, si Maria Magdalena, si Simon Pedro — "sa pangalan" (Jn. 10:3). Hindi ang CNN o ang London Times, USA Today o ang Toronto Globe & Mail ang magiging huling hukom ng katotohanan. Ang Isa na ang mga titulo ay kasama ang "Pasimuno at Tagapagtapos" ang gagawa ng huling edit sa kasaysayan ng mundong ito. Ang maliliit na bagay na ginawa para sa Panginoon — isang salita ng pagpapatotoo, isang sulat na pang-aliw na ipinadala sa isang pagod na banal, isang pagtanggi (o mas masahol pa) na tiniis alang-alang sa Kanya, isang

panalanging pamamagitan na binigkas sa mga oras ng gabi — ay magkakaroon ng mas malaking kahulugan sa plano ng buong sansinukob kaysa sa mga labanang militar o mga kampanyang pulitikal.

"Kaya huwag kayong humatol ng anuman bago dumating ang panahon, hanggang sa dumating ang Panginoon…" (1 Cor. 4:5). "Yamang ang lahat ng mga bagay na ito ay matutunaw, anong uri ng mga tao nga kayo dapat…?" (2 Pet. 3:11).

Ang Lalaki sa Gitnang Puno (Mayo 1999)

Mula sa Uplook, Mayo 1999. Editoryal.

Inihanda ang Kanyang katawan para gawin ang kalooban ng Diyos — hanggang sa kamatayan sa krus.

Nagkaroon kami ng asawa ko ng pagkakataon kamakailan na bisitahin ang Marie Selby Botanical Gardens na nasa isang tangway na nakausli sa Sarasota Bay sa maaraw na Florida. Kilala ang mga hardin sa kanilang koleksyon ng bromeliad at orchid (may 2,500 iba't ibang uri ng bromeliad sa mundo, sabi nila sa amin, at 25,000 iba't ibang uri ng orchid, hindi pa kasama ang mga hybrid). Nakakamanghang tanawin ito ng "mga dakilang gawa ng Diyos" (Acts 2:11). May fernery rin na may ilan sa 10,000 uri ng pako na makikita sa buong mundo. Itinatampok ng isang pabilyong kawayan ang pinakamalaki sa pamilya ng mga damo, at may mga hanay ng balete at palma, isang napakagandang hardin ng gumamela, at isang malaking display ng mga succulent (kasama ang iba't ibang uri ng cactus mula sa North America).

Habang ninanamnam namin ang hanging tropikal, ang sari-saring kulay, at ang mga kakaibang bango na dumaraan sa amin, nakarating kami sa pinakamalayong bahagi ng lakaran sa dulo ng tangway. Doon, nakalatag ang mga sanga sa tabi ng tubig, ay isang bo tree, ficus religiosa, ayon sa karatula sa paanan nito.

Bakit religiosa? Ipinaliwanag ng karatula:

Banal para sa mga Hindu at mga Buddhist, ang bo tree ang pinakaginagalang na puno sa mundo. Nagnilay ang Buddha nang anim na taon sa ilalim ng isang bo tree at doon niya natanggap ang kaliwanagan. Itinatanim ang mga bo tree malapit sa mga templo sa India dahil sa kaugnayang ito sa Buddha, at malapit sa mga bahay para matiyak ang kaligayahan at kasaganaan.

Nagpapasalamat ako sa impormasyon sa karatula, pero hayaan ninyong hindi ako sumang-ayon. Tiyak na hindi ang bo tree ang pinakaginagalang na puno sa mundo. May isa pang puno, mahal sa puso ng di-mabilang na milyun-milyon, na minsang itinanim sa tuktok ng Golgota. Anong bunga ang ibinigay nito! Ang buhay mula sa punong iyon ay naidugtong sa napakaraming iba, na nagdadala ng walang hanggang pagpapala. Tungkol sa punong ito ay naisulat ni Pedro: "At kahit wala silang nakitang dahilan para Siya'y patayin, hiniling pa rin nila kay Pilato na Siya'y patayin. At nang matupad nila ang lahat ng nasusulat tungkol sa Kanya, ibinaba nila Siya mula sa puno, at inilagay Siya sa isang libingan. Ngunit binuhay Siyang muli ng Diyos mula sa mga patay" (Acts 13:28-30). Anong puno!

Ito mismo ang puntong idinidiin ni Pedro nang sabihin niya: "Ibinangon ng Diyos ng ating mga ninuno si Jesus, na inyong pinatay at ibinitin sa isang puno. Siya ang itinaas ng Diyos sa Kanyang kanang kamay upang maging Prinsipe at Tagapagligtas, upang bigyan ang Israel ng pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan" (Acts 5:30-31). Kung teknikal ang usapan, ibinitin ang Panginoon sa puno at pinatay, hindi baligtad. Pero ipinapaalala ni Pedro sa mga tao ang sarili nilang kilalang kasaysayan. Ang aklat ni Josue, sa pagtatala ng pagsakop sa Canaan, ay nagkukuwento ng pagpatay sa

mga hari ng Canaan at pagbitin sa kanila sa mga puno (Josh. 8:29; 10:26). Ang Panginoong Jesus ang tanging "Hari ng mga Judio" na pinatay at "ibinitin sa puno." Gusto ng mga pinuno ng mga Judio na mamatay ang Panginoon sa kamay ng mga Romano dahil pagpapako sa krus ang paraan ng pagbitay ng mga Romano. Gusto ng Sanhedrin na mapasailalim Siya sa sumpa ng Diyos. Pero, sa isang masayang pagkakataon, gusto rin ng Diyos na mapasailalim Siya sa sumpa ng Diyos! Ipinaliwanag ni Pablo kung bakit kailangang mamatay ang Panginoon sa isang puno: "Tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng kautusan, nang Siya'y maging sumpa para sa atin: sapagkat nasusulat, Sumpain ang bawat ibinibitin sa puno: upang ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil sa pamamagitan ni Jesu-Cristo; upang matanggap natin ang pangako ng Espiritu sa pamamagitan ng pananampalataya" (Gal. 3:13-14).

Paglaon ng buhay niya, ang taong minsang sumaway sa Panginoon dahil lang sa pagbanggit na Siya'y mamamatay sa krus (Mt. 16:22) ay naunawaan na ngayon ang kahulugan ng puno at ang matamis na bungang ibibigay nito: "Na Siya rin ang nagdala ng ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno, upang tayo, na mga patay na sa kasalanan, ay mabuhay sa katuwiran…" (1 Pet. 2:24). Ano ba ang nagawa ng Buddha para sa ating mga kasalanan?

Walang hanggan ang pagkakaiba ng isang taong "nakatanggap ng kaliwanagan" at ng Taong "ang Ilaw ng sanlibutan." Sino pa kundi ang Langit ang makasusukat sa layo ng pagitan ng isang tao sa ilalim ng puno at ng Tao sa ibabaw ng puno? Ang puno ng Kalbaryo, kapag itinanim malapit sa puso, ang siyang "nagtitiyak ng kaligayahan at kasaganaan."

Apat na Hiwaga (Mayo 1999)

Mula sa Uplook, Mayo 1999. Pag-aaral sa Biblia.

Ang hiwaga sa Biblia ay isang katotohanang hindi malalaman maliban kung ihayag, na itinago ng Diyos hanggang sa tamang sandali sa kasaysayan. May apat na hiwaga tungkol sa katawan.

Kung nakakamangha at nakakalula na ang isang paglilibot sa katawan ng tao, ano pa ang magagawa natin sa apat na hiwagang ito kundi magpatirapa at sumamba!

Ang Katawan ng Pagkakatawang-tao

Ang hiwaga ng katawan ni Cristo sa Kanyang pagkakatawang-tao ay binabanggit nang may patulang pagkakaayos: "At walang pagtatalo, dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman, pinatunayang matuwid sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Gentil, sinampalatayanan sa sanlibutan, tinanggap sa kaluwalhatian" (1 Tim. 3:16).

Sino sa atin ang makakaunawa sa kahanga-hangang bagay na ito? Ang Diyos na tungkol sa Kanya ay sinabi, "Tunay bang tatahan ang Diyos sa lupa? Narito, ang langit at ang langit ng mga langit ay hindi makasasakop sa Iyo…" (1 Ki. 8:27) ay tumahan sa isang katawan. Paanong ang munting Sanggol na kalong sa mga bisig ng isang batang birhen ay siya ring umaalalay sa lahat ng bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan? Dakila nga ang hiwaga.

Pero si Pablo, na tila tumutukoy sa Bethel, "ang bahay ng Diyos," kasama ang haligi at mga anghel at

pagpapahayag ng Diyos sa kaluwalhatian, ay nagsasabi kay Timoteo na ang pagtuon sa Taong si Cristo Jesus ang tunay na sikreto ng pagbabago para maging kawangis Niya.

Ang Mistikong Katawan

Napakalapit ng ugnayan ni Cristo at ng Kanyang Iglesya kaya si Pablo, sa pamamagitan ng inspirasyon ng Espiritu, ay ginamit ang ugnayan ng katawan at ng ulo nito para ipakita ang buhay na pagkakaisa, at ang ugnayan ng lalaki at babae sa pag-aasawa para ipakita na ang bigkis ng pag-ibig ang sikreto ng pagkakaisang iyon. "Sapagkat ang asawang lalaki ang ulo ng asawang babae, gaya rin naman ni Cristo na ulo ng iglesya: at Siya ang tagapagligtas ng katawan… Ang umiibig sa kanyang asawa ay umiibig sa kanyang sarili. Sapagkat walang taong napoot kailanman sa sarili niyang laman; kundi pinakakain at inaalagaan ito, gaya rin naman ng Panginoon sa iglesya… Dahil dito, iiwan ng lalaki… at makikipisan sa kanyang asawa, at silang dalawa ay magiging isang laman. Dakila ang hiwagang ito: ngunit ang sinasabi ko ay tungkol kay Cristo at sa iglesya" (Eph. 5:23-32).

Ang Nagkakaisang Katawan

Maliban kung tayo ay mga Judiong mananampalataya noong unang siglo, halos hindi natin mararamdaman ang pagkagulat nila nang marinig nilang ipinapaliwanag ni Pablo ang kanyang "pagkaunawa sa hiwaga ni Cristo." Ano iyon? "Na ang mga Gentil ay kapwa tagapagmana, at kabahagi ng iisang katawan, at kabahagi sa Kanyang pangako kay Cristo sa pamamagitan ng ebanghelyo" (Eph. 3:6).

Hindi hiwaga na maaaring maligtas ang mga Gentil. Maraming halimbawa nito sa Lumang Tipan: si Rahab, si Ruth, si Uria, para bumanggit lang ng ilan. Pero ang nangyari sa bahay ni Cornelio ay rebolusyonaryo. Hanggang sa pagkakataong iyon, pumapasok ang mga Gentil sa pintuan sa likod, wika nga, bilang mga proselita sa pananampalatayang Judio. Ngayon ay pinatag na ng Krus ang lupa. Giniba na ang pader na naghihiwalay, inalis na ang alitan (Eph. 2:14-15), at ang mga Gentil na nasa malayo at ang mga Judio na nasa malapit na sumasampalataya ay may pantay na "daan sa iisang Espiritu patungo sa Ama" (Eph. 2:18). Pareho rin ang ating pagkamamamayan, pundasyon, at tahanan (vv. 19-22). Tulad ng templo ni Solomon, na may mga batong "Judio" at mga kahoy na "Gentil," ngayon ang mga Judio at mga Gentil, "na magkakasamang maayos na nakadugtong," ay lumalago "upang maging isang banal na templo sa Panginoon" (v. 21).

Ito ang "hiwaga na inilihim mula sa mga panahon at mula sa mga salinlahi, ngunit ngayon ay nahayag na sa Kanyang mga banal: na sa kanila ay ninais ng Diyos na ipakilala kung ano ang kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito sa gitna ng mga Gentil; na ito ay si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian" (Col. 1:26-27).

Ang Niluwalhating Katawan

"Narito, sasabihin ko sa inyo ang isang hiwaga; Hindi tayong lahat mamamatay, ngunit tayong lahat ay babaguhin, sa isang sandali, sa isang kisap-mata… ang mga patay ay ibabangon na walang kasiraan, at tayo ay babaguhin" (1 Cor. 15:51-52).

Kung napakalaking kababalaghan na na si Cristo ay dumating sa atin na nakadamit ng abang katawan ng

tao, at kaugnay natin bilang Ulo sa katawan sa Iglesya, at ngayon ay nasa atin, ang pag-asa ng kaluwalhatian sa gitna ng mga Gentil, sino ang makapag-iisip ng walang-hangganang kagalakan kapag "tayo ay magiging katulad Niya"? Saka tunay na mahahayag ang mga anak ni Adan bilang mga anak ng Diyos (Rom. 8:19).

Ano ang Mali sa Larawang Ito? (Hunyo 1999)

Mula sa Uplook, Hunyo 1999. Editoryal.

Tulad ng pintor na Aleman, naiwan ba natin ang pinakamahalagang bahagi?

Naglabas ang Palestinian Authority noong Mayo ng isang commemorative stamp tungkol sa Wye River Accords na may larawan nina Yasser Arafat at President Clinton na pumipirma sa dokumento. Ang eksena ay mula sa isang litratong kinuha sa okasyon, na ginanap sa White House noong nakaraang Oktubre. Pero si Benjamin Netanyahu, ang kamakailan lang natalong Prime Minister ng Israel, na kasama sa litrato, ay tinanggal sa larawan sa stamp. Parang propesiya.

Naaalala ko tuloy ang isang artikulong isinulat ko para sa isang Sunday school paper dalawampung taon na ang nakararaan:

Si Adolph Friedrich Erdmann von Menzel ay isinilang sa Breslau, Germany, noong 1815 at namatay sa Berlin noong 1905. Sa pagitan ng mga taong iyon, naging tanyag siya sa kanyang magagandang painting. Nag-aral siya nang kaunti sa akademya at mas madalas nang mag-isa. Sa edad na labingwalo, inilathala niya ang kanyang unang akda, isang grupo ng mga lithograph na tinawag na An Artist's Wanderings. Agad itong nakakuha ng pansin at mabilis na sumikat si Menzel.

Noong mga 1836, nagsimula ang kanyang trabaho bilang illustrator sa apat na raang larawan para sa isang aklat tungkol kay Frederick the Great. Sa mga painting

na ito, ipinakita ni Menzel na siya ay orihinal at tumpak sa kasaysayan. Sa mga sumunod na taon, nagpinta pa siya ng nakakagulat na walong daan para sa iba pang akda tungkol kay Frederick.

Tiyak na isa sa mga namumukod-tanging pintor na Aleman noong panahon niya, natanggap ni Menzel ang Order of the Black Eagle noong 1899. Pero halata namang hindi ko ito sinasabi sa inyo dahil sobrang interesado kayo sa mga pintor na Aleman noong nakaraang siglo.

Sa art gallery ng Berlin ay nakasabit ang isang painting ni Menzel ni Frederick the Great na nakikipag-usap sa kanyang mga heneral. Pero sa gitna ng larawan, may isang maliit at walang laman na bahagi. Halatang hindi tapos ang akda. Isang malabong balangkas na uling ang nagpapakita ng balak ng pintor. Mahusay at matiyaga niyang ipininta ang bawat heneral sa kanyang uniporme, pero iniwan niya ang hari sa huli. Baka inisip niyang hindi pa siya handang ipinta ang hari sa pinakadakilang akdang ito ng kanyang buhay. Gusto niyang maging perpekto ito. Pero namatay si Menzel bago niya ito natapos.

Hindi ba ganyan ang maraming tao ngayon? Inilalagay nila ang lahat ng heneral at iniiwan ang Hari sa huli, na may mabubuting balak na lalong lumalabo araw-araw. Balak nilang ilagay ang Hari sa gitna. Balang araw. Pero kahit paano ay hindi nila ito naaasikaso, at nakaamba na ang walang hanggan habang ang kanilang pag-asa ay kasinlabo ng drawing na uling sa canvas ni Menzel.

Nagpapatuloy ngayon ang paghahanap — paghahanap sa mga Kristiyanong handang unahin ang Hari. Ang Hari mismo ang nagsabi, "Ngunit hanapin muna ninyo ang

kaharian ng Diyos, at ang Kanyang katuwiran; at ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo" (Mt. 6:33).

Ang Hari ba sa buhay mo ay isang malabong balangkas lang, nababalot ng mabubuting balak? O kitang-kita ba Siya sa lahat ng Kanyang buhay na kaluwalhatian, isang buhay na katotohanan — ang Hari sa gitna ng iyong canvas?

Itinatampok ng isyung ito ng Uplook ang mga artikulo tungkol sa mga larawan ng Iglesya sa Biblia. Iba-iba ang mga paglalarawan — isang tanawin sa bukid na may mga tupa sa gilid ng burol; isang tanawin sa tahanan na may nobyang naghahanda para sa araw ng kanyang kasal; isang construction site na may gusaling malapit nang matapos, para bumanggit lang ng ilan. Pero ang nagdurugtong sa magkakaibang larawang ito ay ang Pangunahing Tauhan sa gitna ng bawat isa.

Ano ang isang nobya na walang nobyo? Isang kawan na walang pastol? Isang gusali na walang pundasyon? Isang katawan na walang ulo? Oo nga, ano nga ba! Trahedya ang bawat isa.

Sobra ba ang sinasabi ko kung sasabihin kong ang Iglesya sa Kanluran, na parang Laodicea, ay may lahat ng gamit na maiisip (at ilang hindi maiisip, gaya ng mga pasta sa ngipin na diumano'y nagiging ginto sa Toronto Airport Church!)? Drama, mga praise band, malalaking rally, napakalalaking gusali — mayaman at sagana sa ari-arian, walang kailangang anuman. Maliban sa Lalaking nakatayo sa labas ng pinto.

Ang Acts 2:42 ay magandang simula sa paglalarawan ng buhay ng lokal na iglesya, pero hindi dapat doon na lang matapos. Mahalaga ang mekanika ng assembly — paano,

saan, kailan, gaano kadalas natin ginagawa ang mga bagay. Pero ang dinamika ang kailangang-kailangan. Hindi ka magkakaroon ng assembly ng Bagong Tipan nang walang buhay ng Bagong Tipan. At "ang buhay na ito ay nasa Kanyang Anak." Ang ating motibo, ang ating pokus, ang ating mapagkukunan, ang ating mga layunin, ay matatagpuang lahat sa Isang kumakatok sa pinto. Humihiling Siyang pumasok. May nakakarinig ba sa Kanyang tinig?

Buto ng Kanyang mga Buto (Hunyo 1999)

Mula sa Uplook, Hunyo 1999. Artikulo.

Si Eva ang larawan ng unang "nobya mula sa sugatang tagiliran"; ang Iglesya ang pangalawa.

Alam ng marami na ang mga sulat sa mga taga-Efeso at sa mga taga-Colosas ay, sa malaking bahagi, magkasalamin. Magkahawig na magkahawig ang kanilang pangkalahatang ayos: pagkatapos ng pagbati, pasasalamat at panalangin, nagbibigay si Pablo ng bahaging doktrinal kung saan tinatalakay niya ang pagdating ng ebanghelyo sa mga Gentil.

Pagkatapos noon, parehong itinuturo sa atin ng dalawang sulat ang tungkol kay Cristo at sa Iglesya bilang Ulo at ang Kanyang Katawan. Pero binibigyang-diin ng Ephesians ang Katawan at ang ugnayan nito sa Ulo, habang idinidiin naman ng Colossians ang Ulo at ang Kanyang paglilingkod sa Katawan. Sinasalungguhitan ng Ephesians ang pagkakaisa ng Katawan; inilalarawan ng Colossians ang pagiging pangunahin ng Ulo.

Kasunod noon, itinuturo ni Pablo sa Ephesians ang ating pananagutan tungkol sa ating pagkakaisa sa Katawan; sa Colossians, ipinapaliwanag niya kung ano ang ibig sabihin, sa praktikal na buhay, ng ating pagkakaisa sa Ulo.

Pagkatapos ay parehong nagbibigay ang dalawang sulat ng mga payo tungkol sa mga ugnayan sa loob ng sambahayan ng mga mananampalataya, na sinusundan

ng panawagang maging maingat at mapanalanginin, bago ibigay ni Pablo ang kanyang pangwakas na pananalita. Sa kabuuan, may mga isang dosenang magkahanay na bahagi sa dalawang aklat.

Isa sa pinakamakakatulong ay ang paghahambing ng Ephesians 5:19 at Colossians 3:16 kung saan ang mga talata ay nagbibigay ng parang equation. Ang mga variable ay "Mapuspos kayo ng Espiritu" = "Hayaang manahan nang sagana sa inyo ang salita ni Cristo."

Gayunman, ang pinakanakakamanghang magkapares, tiyak, ay ang Colossians 2:9-10 at Ephesians 1:22-23. Narito ang mga napakadakilang pahayag na ito:

"Sapagkat sa Kanya nananahan sa anyong katawan ang buong kapuspusan (pleroma) ng pagka-Diyos. At kayo ay ganap sa Kanya, na siyang ulo…" (Col. 2:9-10).

"[Ang Diyos] ay nagpasakop ng lahat ng bagay sa ilalim ng Kanyang mga paa, at ibinigay Siya na maging ulo sa lahat ng bagay sa iglesya, na siyang Kanyang katawan, ang kapuspusan (pleroma) Niya na pumupuspos sa lahat sa lahat" (Eph. 1:22-23).

Paano natin mauunawaan ang ganito kanakakamanghang katotohanan? Sinasabi ni Pablo sa Ephesians 5, "Dakila ang hiwagang ito, ngunit ang sinasabi ko ay tungkol kay Cristo at sa Iglesya." Na tayo ay ganap sa Isa na siyang kapuspusan ng pagka-Diyos ay isang katotohanang pumupuno sa ating langit. Pero paanong tayo ang kapuspusan ng Isa na siyang kapuspusan ng Diyos? Tiyak na lampas na ito sa ating abot-tanaw.

Mas maikli nang husto ang sulat sa mga taga-Colosas kaysa sa sulat sa mga taga-Efeso, kaya sa Ephesians ay

may panahon si Pablo na paunlarin hindi lang ang Iglesya bilang Katawan (isang larawang kapareho ng sa Colossians) kundi pati ang Iglesya bilang isang gusali at bilang isang nobya. Ang ikatlong paglalarawang ito ang sa palagay ko ay makakatulong sa atin na magsimulang maunawaan ang Ephesians 1:22-23.

Nang si Adan pa lang ang nag-iisang tao na umiiral, ganap na ang kanyang katawan sa kanyang sarili. Pero walang makalupang kasama si Adan na makakasama niya sa pakikisama. Kaya tatlong malalaking hakbang ang ginawa para ayusin ang suliraning ito, para bigyan siya ng katuwang na angkop sa kanya.

Una, sa Genesis 2:21, nakikita natin ang nobya na isinilang sa pamamagitan ng "mahimbing na pagkakatulog" ni Adan, na katumbas ng kamatayan ni Cristo. Isa itong kusang pansamantalang paghihiwalay para magkaroon ng nobya.

Pangalawa, bagama't ganap na hiwalay kay Adan, si Eva ay bahagi ni Adan, na hinubog mula sa kanya mula sa "tadyang na kinuha ng Panginoong Diyos sa lalaki" (Gen. 2:22). Si Eva, tulad ng Iglesya, ay ang nobya mula sa kanyang sugatang tagiliran. Tinawag siya ni Adan na Babae (na ang ibig sabihin ay "kinuha sa Lalaki") dahil mula sa kanyang kapuspusan ay ginawa para sa kanya ang kanyang nobya.

Pangatlo, ang Panginoong Diyos ay "…gumawa (o nagtayo) ng isang babae." Ang babae ay buto ng mga buto ni Adan, laman ng kanyang laman, pero nakita ng Diyos si Eva bilang isang hiwalay na nilikha: "sa larawan ng Diyos ay nilalang Niya sila" (Gen. 1:27).

Gayunman, may buhay na pagkakaisa; nakita silang nagbabahagi ng iisang buhay. Gaya ng isinulat ni F. A.

Perigo: "At kung paanong tiningnan silang iisa — 'Tinawag Niya ang kanilang pangalan na Adan' — ang bayan ng Diyos ay hindi kailanman tinitingnang hiwalay kay Cristo; wala silang buhay sa kanilang sarili. Si Cristo ang ating buhay" (Bridal Aspects of the Church, p. 10).

Paano tayo matutulungan ng tagpong ito sa Eden sa Ephesians 1:22-23? Simple lang: Hanggang sa pagkakatulog ni Adan, ganap siya sa kanyang sarili. Pero para magkaroon ng kasama, ibinigay niya ang kanyang tadyang. Mula noon, sa isang diwa ay hindi na siya ganap kung wala si Eva sa piling niya — dahil nasa kanya ang kanyang tadyang! Buto ng kanyang buto, nasa kanya ang buhay niya.

Ang "huling Adan" ay walang hanggang nakahihigit sa una (tingnan ang 1 Cor. 15:45-49). Gayunman, tiyak na may pagkakahawig pa rin ang "kaluluwang buhay" ni Adan at ang "espiritung nagbibigay-buhay" ni Cristo.

May isang talatang nagdudugtong sa luma at bagong kaayusan ng mga bagay na makikita sa Genesis 2:24 at inulit ng ating Panginoon sa Matthew 19:5. "Dahil dito ay iiwan ng lalaki ang kanyang ama at ina at makikipisan sa kanyang asawa; at sila ay magiging isang laman." Siyempre, hindi kailanman iniwan ng Panginoong Jesus ang Kanyang Ama pagdating sa ugnayan at pakikisama. Siya mismo ay, at magpakailanman, "ang Anak ng tao na nasa langit" (Jn. 3:13), gaya ng sinabi Niya habang kausap si Nicodemo. Pero "dahil dito," iniwan ng Anak ang bahay ng Kanyang Ama at inilapag ang Kanyang kaluwalhatian sa alabok para maibigay Niya sa atin ang Kanyang buhay. "Mula sa Kanyang kapuspusan ay tumanggap tayong lahat" kaya tayo ay ganap sa Kanya.

Pero may isang diwa (at isang diwa lamang) na ang Tao sa kaluwalhatian ay nag-iisa ngayon — kahit napapaligiran ng mga anghel na lingkod at nakaupo sa kanan ng Ama. Hinihintay pa rin Niya ang Kanyang Nobya. At hindi mabuti na ang Lalaki ay mag-isa.

Sa diwang ito ay lumalabas na ang Iglesya ay "ang kapuspusan Niya." Ibinigay Niya ang Kanyang buhay sa atin; may buhay tayo mula sa Buhay. Tayo ngayon ang Katawan ni Cristo. Tayo ay "isang laman" kasama Niya sapagkat "kapwa ang nagpapabanal at ang mga pinababanal ay iisa ang pinagmulan…" (Heb. 2:11).

Ang ugnayan nina Adan at Eva ay inilalapat sa atin sa Bagong Tipan sa iba't ibang praktikal na paraan. Gaya ng nabanggit, itinuturo nito sa atin ang kabanalan ng pag-aasawa, na ipinapakita kung gaano kalapit, kung gaano nakasandal sa isa't isa, at kung gaano kapermanente ang pagkakaisa sa pag-aasawa ayon sa disenyo nito.

Ginagamit din ni Pablo ang unang kasal na ito para ituro ang kaayusan ng lalaki at babae sa iglesya (1 Cor. 11:3-12). Pero mas kamangha-mangha pa kaysa sa katotohanan mismo ang mga pagsisirko ng isip ng ilang komentarista sa pagsasabi sa atin na ang bahaging ito ay para lamang sa kultura ng Corinto noong unang siglo. Binabanggit nila ang mga babaeng bayaran sa templo na nagpapakalbo ng ulo. Nasaan ang talatang iyon? Siguradong naroon iyon dahil sinisipi ito ng lahat — pero hindi ko ito makita! Sa halip, ang nakikita ko ay isang banal na kaayusang itinatag sa unang paglalang pero binaligtad ng paghihimagsik. Ang kaayusang iyon din ay muling itatatag sa bagong paglalang, pero ang parehong paghihimagsik ay nakakubli sa puso ng mga

tao ngayon na "binabaluktot ang kasulatan" sa halip na kumapit dito.

Napakabuti sana kung, sa makasariling panahong ito, ilalapat natin ang prinsipyong ito sa pinakamataas na antas: "Sapagkat ang lalaki ay hindi nagmula sa babae; kundi ang babae ay nagmula sa lalaki. Hindi rin nilalang ang lalaki para sa babae; kundi ang babae para sa lalaki" (1 Cor. 11:8-9). Natatagpuan ng Iglesya ang kanyang buhay sa Lalaki sa kanan ng Diyos na yumuko hanggang sa lupa para makamit siya. Ginawa siya para sa Lalaki: dahil sa Kanyang kaluguran tayo ay "umiiral at nilalang" (Rev. 4:11).

Muli, may matalas na pag-unawang isinulat ni F. A. Perigo: "Bakit ang Ephesians ang pinakaputong ng mga sulat ni Pablo? Ang pagpapahalaga kay Cristo ang nagiging pundasyon sa kaluluwa ng lahat ng banal na katotohanan. Makikita natin na habang pinahalagahan Siya ni Judas sa 30 pirasong pilak, ang mga taga-Efeso sa Acts 19:19 ay nagbigay bilang kanilang pagpapahalaga ng 50,000 pirasong pilak! Sa ganitong grupo ng mga banal, ipinahayag ni Pablo ang buong panukala ng Diyos."

Isang Pagtatanghal ng mga Nobya

Marami pang ibang nobya sa Biblia na nagpapakita ng ilan sa mga katangian ng Iglesya. Narito ang ilan sa kanila:

1. Sara: ang nobyang manlalakbay na kabahagi sa pag-asa sa mga bagay na darating

2. Rebeka: ang pinayamang nobya na umibig sa nobyong hindi pa niya nakikita

3. Raquel: ang minamahal na nobya, ang bunga ng pagpapagal ng kanyang nobyo

4. Asenat: ang nobyang Gentil na kabahagi sa trono ng kanyang nobyo

5. Ruth: ang tinubos na nobya na nagsilang kay Obed (na ang ibig sabihin ay pagsamba)

6. Priscila: ang masipag na nobya na nagpagal nang may sakripisyo kasama ang kanyang nobyo

Corpus Christi (Hunyo 1999)

Mula sa Uplook, Hunyo 1999. Pag-aaral sa Biblia.

Napakalapit ng ugnayan ni Cristo at ng Kanyang Iglesya kaya nangahas si Pablo na gamitin ang larawan ng ulo at ng katawan.

Apat na pangunahing bahagi ang nagpipinta para sa atin ng larawan ng Iglesya bilang mistikong katawan ni Cristo: Rom. 12:4-5; 1 Cor. 10–12; Eph. 1–4; at Col. 1–3. Kapag pinagsama, nagbibigay ang mga ito sa atin ng apat na dakilang prinsipyo.

Pagkakaisa nang Hindi Kailangang Magkapare-pareho

Ang iisang katawan ay may maraming bahagi (1 Cor. 12:12, 20, 27; Eph. 4:4; Col. 3:15) sapagkat "ang katawan ay hindi iisang bahagi, kundi marami" (1 Cor. 12:14). May sampung sistema ang katawan (skeletal, muscular, digestive, circulatory, atbp.) na nagbibigay ng nagkakaisang pakinabang ng iisang buhay sa katawan. Pero hinahayaan ang iba't ibang organ na maging kani-kanya, na may sariling paglilingkod sa loob ng iisang katawang iyon.

Sa praktikal na paglalapat, sinasabi ni Pablo: "At hayaang maghari sa inyong mga puso ang kapayapaan ng Diyos, na doon din kayo tinawag sa iisang katawan; at kayo'y magpasalamat" (Col 3:15). Sa simula ng talata ay may isang tahimik na pagpapasakop sa banal na mapagkukunan na bibihag sa ating mga puso kung hahayaan lang natin ang Panginoon na kumilos. Sa dulo ng talata ay ang aktibong pag-alaala sa mga dahilan

para magpasalamat sa mga mananampalataya sa aking lokal na assembly. Sa pagitan ay ang matibay na katotohanan na hindi ko ideya ito, ang pagiging nasa iisang katawan — tinawag ako rito. Ideya ito ng Diyos.

Pagkakaiba-iba nang Walang Pagkakahati-hati

Gaano kadalas nating tinitingnan ang mga bagay ayon sa sarili nating kaloob: Kung hindi mo ginagawa ang ginagawa ko, sa paraang ginagawa ko, wala kang ginagawang may halaga! "Sapagkat kung paanong sa iisang katawan ay marami tayong bahagi, at hindi pare-pareho ang gawain ng lahat ng bahagi: gayon din tayo, na marami, ay iisang katawan kay Cristo, at bawat isa ay bahagi ng isa't isa" (Rom. 12:4-5). Sa totoo lang, habang lalo akong naglilingkod sa katawan gamit ang aking kaloob, lalo akong nagkakaroon ng malasakit sa ibang bahagi ng katawan. Habang nag-aambag ako sa pangkalahatang buhay ng kabuuan, nagiging buhay nila ang buhay ko, at gayundin ang sa kanila sa akin.

May kamangha-manghang pagkakaiba-iba sa Katawan, at hindi lahat ng ito ay kita ng mata. Gaano kadalas nating iniisip na kaunti lang ang nangyayari sa ating mga assembly dahil kaunti lang ang nakikita nating nangyayari. Pero siyempre, hindi ko nakikita kung paano mo tinutunaw ang kinain mo sa hapunan (at ayoko ring makita), o kung paano mo dinadalhan ng sariwang oxygen ang iyong mga kamay at paa, pero ito ang mga sikreto ng isang malusog na katawan.

Ganoon din, sabi ni Pablo. "…ang mga bahagi ng katawan na sa palagay natin ay hindi gaanong marangal, ang mga ito ang binibigyan natin ng higit na karangalan; at ang ating mga bahaging hindi kaaya-aya ay nagkakaroon ng higit na kagandahan… ngunit pinag-isa

ng Diyos ang katawan, na binigyan ng higit na karangalan ang bahaging nagkukulang: upang huwag magkaroon ng pagkakahati-hati sa katawan; kundi ang mga bahagi ay magkaroon ng parehong malasakit sa isa't isa" (1 Cor. 12:22-25).

Katapatan, Hindi Pagkalanta

Ang ating katapatan sa Ulo ("Nakakapit sa Ulo," Col. 2:19) ay nakikita sa ating pakikisama sa Katawan. At tuwing unang araw ng sanlinggo ay dapat nating ipahayag muli ang ating katapatan sa ating nabuhay na Ulo sa pamamagitan ng pakikibahagi sa mga sagisag. Isa itong lingguhang pagpapatibay ng dapat ay araw-araw na katotohanan: "Ang tinapay na ating pinagpuputul-putol, hindi ba ito ang pakikibahagi sa katawan ni Cristo? Sapagkat tayo, na marami, ay iisang tinapay, at iisang katawan…" (1 Cor. 10:16-17).

Gayunman, ang pagkilala natin sa napakahalagang papel ng ating maluwalhating Ulo ay hindi dahilan para iasa na natin sa Kanya ang lahat ng gawain. Pinili Niyang kumilos sa pamamagitan ng Kanyang Katawan, hindi nang hiwalay dito.

Ang Iglesya "ay Kanyang katawan, ang kapuspusan Niya na pumupuspos sa lahat sa lahat" (Eph. 1:23). Hindi natin dapat hilingin sa Kanya na gawin ang mga bagay na iniutos sa ating gawin; ni hindi rin natin dapat subukang gawin sa sarili nating lakas ang sinabi Niyang Siya ang gagawa. Ang pananalangin minsan isang linggo sa ating prayer meeting ng: "Panginoon, iligtas Mo ang mga kaluluwa," ay isang mahinang tugon sa Kanyang utos na humayo, ipakita at ipahayag. Siyempre dapat tayong manalangin, dahil may mga bahagi ng pag-eebanghelyo na Siya lang ang makagagawa, pero ang

bahagi natin (na ginagawa sa Kanyang lakas, siyempre) ay bahagi natin.

Pagtutulungan, Hindi Pag-uunahan

Mabuti na lang at hindi kailanman nakikipag-unahan ang kaliwa kong paa sa kanan kong paa papunta sa pinto. At kahit kanang-kamay ako, hindi kailanman nagpakita ng kagustuhang mangibabaw ang kaliwa kong kamay sa pamamagitan ng pang-aagaw ng mga bagay sa kapares nito. "Kung sasabihin ng tainga, Dahil hindi ako mata, hindi ako bahagi ng katawan; hindi ba ito bahagi ng katawan dahil doon? Kung ang buong katawan ay mata, nasaan ang pandinig? Kung ang lahat ay pandinig, nasaan ang pang-amoy? Ngunit inilagay ngayon ng Diyos ang bawat bahagi sa katawan, ayon sa Kanyang kalooban" (1 Cor. 12:16-18).

Walang kahit isang "makasariling" organ sa katawan. Naroon ang bawat isa para sa kapakanan ng iba. Ganoon din sa Kanyang Katawan: Dapat tayong maglingkod "para sa ikasasakdal ng mga banal, para sa gawain ng paglilingkod, para sa ikatitibay ng katawan ni Cristo" (Eph. 4:12).

Buhay na Nagbibigay-Liwanag (Hunyo 1999)

Mula sa Uplook, Hunyo 1999. Pag-aaral sa Biblia.

Nakita ni Juan sa Patmos ang pitong assembly sa Turkey. Mukha silang mga ilawan na nagniningning sa kadiliman.

Maaaring asahan na ang Revelation (o ang Pagbubunyag) ay hahawiin ang mga takip na nakapagitan sa atin at sa hinaharap, sa atin at sa tunay na mundo, at ililibot tayo sa templo sa langit (kung saan ang mga modelo sa lupa ay mga "anino lamang ng tunay"). Ang nagsimula bilang isang mahabang martsa sa ilang ay nakarating na sa huli at maluwalhating hantungan nito.

Naroon ang kaban, na nakikita na kung ano talaga ito noon pa man — ang trono ng Diyos. Naroon ang mga altar (ang tanso sa 8:5, ang ginto sa 8:3 at 9:13). Ang hugasan o dagat (ihambing ang Rev. 4:6 sa 1 Ki. 7:23-25), ang insensaryo kasama ang insenso nito (8:5), at ang Kordero na parang bagong patay — naroon silang lahat (makikita mo ba ang mesa ng tinapay na handog?). Siyempre naroon ang mga saserdote, ayon sa pagkasaserdote ni Melquisedec, isang buong kaharian nila! At ang mga mang-aawit kasama ang kanilang mga awit ay pumupuno sa aklat.

Ang Liwanag sa Kadiliman

Ang tabernakulo ay mayroon ding menorah o kandelero, na may isang pangunahing tangkay at anim na sanga, at bawat isa sa pito ay may ilaw sa ibabaw. Pinanday ito

mula sa purong ginto, at ginawang kamukha hindi ng puno ng olibo, kundi ng puno ng almendras (tingnan ang Ex. 25:33-34; 37:19-20).

Bakit almendras? Maaaring makatulong ang Numbers 17:8, kung saan namulaklak ang tungkod ni Aaron. Nagpapahiwatig ito ng muling pagkabuhay dahil ang tungkod, na minsang pinutol, ay nabuhay muli — isang bagong uri ng buhay kung saan hindi hadlang ang panahon, sapagkat sabay-sabay na lumitaw ang mga usbong, bulaklak at bunga ng almendras. Ganito rin sa ilawan.

Ang salitang Hebreo para sa almendras ay mula sa salitang-ugat na ang ibig sabihin ay "magmadali," angkop dahil ang almendras ang tagapagbalita ng tagsibol, dahil ito ang unang namumulaklak. Sa Jeremiah 1:11-12, ipinaliwanag ng Panginoon ang nakitang puno ng almendras ng propeta sa pagsasabing, "Mabuti ang iyong nakita: sapagkat Ako'y nagbabantay sa Aking salita upang tuparin ito."

Ang Pagkakaisa ng mga Ilawan

Nang ipakilala ng Panginoon ang pitong iglesya sa Revelation 1-3, ipinakita Niya sila bilang mga ilawan. Sila, tulad ng menorah sa tabernakulo, ang tanging liwanag sa kadiliman. Pero dito ay hindi sila magkakadugtong, hindi gaya ng mga sanga ng kandelero sa tabernakulo na iisa ang patungan. Ang nagbubuklod sa pitong iglesya ay ang Tauhang nasa kanilang gitna.

Pansinin na hindi pananagutan ng mga ilawan na alisin sa pakikisama ang ibang ilawan: "Alalahanin mo… at magsisi ka… o kung hindi ay paparito Ako sa iyo agad,"

sabi ng Panginoon, "at aalisin Ko ang iyong ilawan sa kanyang kinalalagyan" (Rev. 2:5).

Ang Layunin ng mga Ilawan

Hindi binibili ang mga ilawan para ilawan ang sarili nila. Hindi rin iyon ang layunin ng mga ilawang ito. Pribilehiyo ng bawat lokal na assembly, na nakatayo sa sarili nitong patungan at nananagot sa Panginoon, na ipakita si Cristo sa mundo.

Ginto ang mga ilawan sa Revelation 1-3, hindi ang simpleng ilawang putik na ginagamit ng karaniwang tao noong panahon ni Jesus. Tila tumutukoy ito sa mga ilawan sa Lumang Tipan, na nagliliwanag "sa harap ng Panginoon" sa banal na dako. Ang nais Niya ay "Upang kayo'y maging walang kapintasan at walang malay, mga anak ng Diyos na walang dungis, sa gitna ng isang lahing liko at masama, na sa gitna nila ay nagliliwanag kayo na gaya ng mga ilaw sa sanlibutan" (Phil. 2:15).

Napakalaking karangalan para sa atin na ang Isa na siyang Ilaw ng sanlibutan at ang maliliit na ilawang nakakalat sa buong mundo ay magkasama sa paglilingkod na ito.

Ang Gamit ng mga Ilawan

Pero paano gumagana ang mga ilawan? Sa aklat ni Zacarias ay may paglalarawan ng isa pang ilawan na gumagamit ng langis bilang panggatong ng liwanag nito. Doon ay itinuro ng Diyos sa propeta ang prinsipyong ito: "Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng Aking Espiritu, sabi ng Panginoon ng mga hukbo" (Zech. 4:1-6). Wala nang mas mabuting aral na matututunan ng mga Kristiyanong iglesya ngayon.

Ang lahat ng kagandahang nakikita natin sa pisikal na mundo ay bunga ng liwanag. Sa totoo lang, ang mga kulay na nakikita natin ay wala sa mga bagay kundi nasa liwanag mismo. Sa moral na mundo, ang lahat ng kagandahan ay nananahan sa Isa na siyang Ilaw ng sanlibutan. Kailangang-kailangan ng ating lipunan na makita ang kahit kaunti ng kagandahang iyon. Baka puwede nating angkinin ang dalawang hangarin na ipinahayag ng mang-aawit: "Isang bagay ang hiniling ko sa Panginoon, iyon ang aking hahanapin; na ako'y makatahan sa bahay ng Panginoon sa lahat ng araw ng aking buhay, upang mamasdan ang kagandahan ng Panginoon, at magtanong sa Kanyang templo" at "sumaamin nawa ang kagandahan ng Panginoon nating Diyos: at itatag Mo sa amin ang gawa ng aming mga kamay; oo, ang gawa ng aming mga kamay ay itatag Mo" (Ps. 27:4; 90:17).

Lakas ng Haligi (Hunyo 1999)

Mula sa Uplook, Hunyo 1999. Pag-aaral sa Biblia.

Pumunta tayo sa Bethel. Tingnan natin kung ano ang matututunan natin sa paanan ng hagdan patungo sa langit.

Tumatakas para iligtas ang kanyang buhay, binagtas ng batang si Jacob ang paakyat-pababang daan mula sa Beersheva sa gilid ng Negev. Nilampasan niya ang lumang Salem, at nakarating siya nang mga labindalawang milya pa pahilaga bago lumubog ang araw sa likod ng mga burol at humiga para matulog ang "Mang-aagaw" sa lugar na tinatawag lang ng Kasulatan na "isang dako" (Gen. 28:11).

Ang taong balang araw ay tatanggap mula sa Diyos ng "lupang hinihigan mo," gaya ng malapit nang sabihin sa kanya, ay gumawa ng unan mula sa mga bato at nakatulog nang hindi mapalagay.

Nanaginip siya. Sa panaginip ay nakita niya ang isang napakalaking hagdan na umaabot mula sa kanyang hinihigan hanggang sa langit. At "narito!" umaakyat at bumababa ang mga anghel sa mga baitang nito.

Sa itaas ng hagdan ay nakatayo ang Panginoon mismo, at nagsimula Siyang makipag-usap kay Jacob sa kanyang panaginip. "Ako," sabi Niya, "ang Panginoon, ang Diyos ni Abraham na iyong ama, at ang Diyos ni Isaac… at sa iyo at sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa. At narito, Ako'y kasama mo, at iingatan kita saan ka man pumunta, at ibabalik kita sa lupaing ito; sapagkat hindi kita iiwan, hanggang sa magawa Ko ang sinabi Ko sa iyo" (Gen. 28:13-15).

Paggising mula sa kanyang pagkakatulog, napasigaw si Jacob, "Tunay na ang Panginoon ay nasa lugar na ito, at hindi ko alam!" (v. 16). Tinawag niya itong "bahay ng Diyos" at "pintuan ng langit," ginawang haligi ni Jacob ang kanyang unan at pinangalanan ang lugar na Bethel.

Kaya mayroon tayong Diyos at ang Kanyang bahay, ang mga anghel at ang hagdan, isang haliging itinayo ng patriyarka, at ang lupang hinigan ni Jacob — na ipinangako sa kanya at sa kanyang binhi.

Dalawang bahagi sa Bagong Tipan ang nagbibigay-liwanag sa tagpong ito sa Genesis: John 1:51 at 1 Timothy 3:15-16.

Ipinakikilala sa atin ng John 1 ang Liwanag na nagliliwanag sa kadiliman ng walang-katapusang gabi ng kasalanan at ang isang Salitang binigkas sa katahimikan. Tulad ng pagtatapat ni Jacob — "Tunay na ang Panginoon ay nasa lugar na ito, at hindi ko alam!" — gayon din "Siya'y nasa sanlibutan, at ang sanlibutan ay ginawa sa pamamagitan Niya, at hindi Siya nakilala ng sanlibutan" (Jn. 1:10).

Ang talatang 51 ay hindi nag-iiwan ng duda tungkol sa hagdang nagdudugtong sa langit at lupa: "At sinabi Niya sa kanya, Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Mula ngayon ay makikita ninyong bukas ang langit, at ang mga anghel ng Diyos na umaakyat at bumababa sa Anak ng tao."

May bato rin tayo sa John 1, isa sa maraming batong itatayo sa bahay ng Diyos. Nang dalhin ni Andres ang kanyang kapatid sa Mesiyas, sinabi ni Jesus, "Ikaw ay si Simon na anak ni Jonas: tatawagin kang Cefas, na kung isasalin ay, Bato" (v. 42). Paglaon ay isusulat ng Batong ito: "Kayo rin naman, na gaya ng mga batong buhay, ay

itinatayo bilang isang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga espirituwal na hain, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo" (1 Pet. 2:5).

Walang duda na naiisip din ni Pablo ang tagpong ito sa tabi ng daan nang sumulat siya kay Timoteo: "…upang malaman mo kung paano ka dapat kumilos sa bahay ng Diyos, na siyang iglesya ng Diyos na buhay, ang haligi at saligan ng katotohanan. At walang pagtatalo, dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman, pinatunayang matuwid sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Gentil, sinampalatayanan sa sanlibutan, tinanggap sa kaluwalhatian" (1 Tim. 3:15-16).

Kung gusto nating kumilos nang tama sa Bethel, kailangan nating maunawaan ang mga sumusunod:

1. Lagi tayong nasa presensya ng Diyos, alam man natin ito o hindi. Ang pamumuhay nang may kamalayan sa presensya ng Diyos ay isa sa mga sikreto ng banal na pamumuhay.

2. Dapat makilala ang iglesya sa kanyang haligi, hindi sa unan. Panahon na para gumising, gaya ni Jacob, at masulyapan ang kaluwalhatian.

3. Pinahiran ng langis ang haligi habang nanata si Jacob na mananatiling tapat sa Diyos. Napalayo siya nang husto sa Bethel, pero nang ibalik siya ng Panginoon, muli niyang pinahiran ng langis ang haligi at naibalik siya sa pakikisama.

4. Ang salitang "saligan" ay maaaring maunawaan bilang pundasyon ng isang haligi. Pero hindi ito haliging Romano. Isa itong bunton ng bato na itinayo sa lupang

ipinangako kay Jacob. Ang salitang Griego na ginamit para sa saligan sa 1 Timothy 3 ay mula sa parehong ugat ng salitang ginamit ni Pablo para sa lupang binagsakan niya sa daan papuntang Damasco (Acts 22:7). Ang haligi ay ang alaala; ang lupa ay ang mana, gaya ng lupang hinigan ni Jacob, pero ngayon ay isang espirituwal na pag-aari ng bayan ng Diyos.

Ano ang kailangan nating makita sa Bethel kung gusto nating kumilos nang tama sa gitna ng ating mga lihis at masamang bansa? Muli, inilalarawan ng 1 Timothy 3:16 ang agwat mula lupa hanggang kaluwalhatian, pero ngayon ay mga tagamasid ang mga anghel. Ang Anak ng Diyos mismo ang dumating sa atin sa pagkakatawang-tao at umakyat para sa atin sa kaluwalhatian. Dakila ang hiwaga!

Natatangi (Setyembre 1999)

Mula sa Uplook, Setyembre 1999. Editoryal.

Natututo tayo tungkol sa Kanya sa pamamagitan ng mga paghahambing, pero ang totoo ay walang maihahambing sa Kanya.

Ayon sa diksyunaryo, ang unique (natatangi) ay "ang nag-iisa, walang katulad o kapantay." Kung mahigpit ang pagkakaintindi, hindi puwedeng "medyo natatangi" o "sobrang natatangi" ang isang bagay. Ayon sa Oxford, halos hindi na ginamit ang salita noong ika-17 at ika-18 siglo, siguro dahil bihira ang pagkakataong gamitin ito sa isang mundong napakakaunti ng mga bagay na natatangi. Ipinasok ito sa 1818 na edisyon ng Johnson's Dictionary bilang isang banyagang salita at inilarawan bilang "mapagkunwari at walang silbi."

Pagdating ng kalagitnaan ng ika-19 na siglo ay muli itong naging popular, pero kasabay ng pagiging popular nito ay lumawak ang paggamit nito. Hindi na pinansin ang mga ugat nito (Latin, unicus; French, unus, isa), ginamit na ang salita bilang paghahambing, na ang ibig sabihin ay di-pangkaraniwan o kakaiba lang.

Puwede nang maging "medyo natatangi" ang isang bagay.

Pero gusto kong magsalita tungkol sa Isang natatangi sa ganap na kahulugan. Sa Kanyang uri ay iisa lamang. Siyempre, puno ang Biblia ng mga paghahambing sa Kanya. Mas malakas Siya kaysa sa malakas na tao (Lk. 11:22), pinakatangi sa sampung libo (Song of Sol. 5:10), ang Panganay mula sa mga patay (Rev. 1:5), ang Huling Adan (1 Cor. 15:45), ang Unang Bunga ng mga natutulog

(1 Cor. 15:20, 23), ang Dakilang Punong Saserdote (Heb. 4:14), mas dakila kaysa kay Abraham, Jacob, Jonas, Juan, Solomon, Moises, Josue, at sa iba pa. Pero may mga paraan na lampas Siya sa lahat ng paghahambing.

Natatangi ang Panginoong Jesus sa Kanyang persona. Walang ibang Diyos-tao sa buong sansinukob. Dahil sa Kanya ay magkakaroon ng napakaraming makadiyos na lalaki at babae sa langit, pero iisa lang ang ganap na Diyos at ganap na tao. Magdadala Siya ng maraming anak sa kaluwalhatian, pero iisa lang ang Anak na nanggaling sa kaluwalhatian. Siya ay Diyos sa bawat kahulugan at tao sa bawat kahulugan (maliban sa kasalanan, siyempre). Kaya sa Kanyang gawain sa krus, Siya — ang walang hanggang Diyos — ay nakapagbigay ng walang hanggang halagang kailangan para sa kasiyahan ng Diyos; Siya — ang tunay na Kamag-anak na Manunubos — ay nakapamatay para sa sangkatauhan, na tinikman ang kamatayan para sa bawat isa.

Natatangi ang Panginoong Jesus sa Kanyang pagkakatawang-tao. Wala pang dumating sa planetang ito gaya ng pagdating Niya. Siya na lumikha ng mga daigdig ay dumating sa munting butil na ito ng alabok. Siya na humubog sa Kanyang mga nilalang na may laman at dugo ay nakibahagi sa laman at dugo. Pero ang Kanyang pagdating ay isang pasyang ginawa Niya. Gaya ng sabi ni David Anderson-Berry, "Minsan sa buong kasaysayan, bumukas papasok ang pinto sa pagitan ng panahon at ng walang hanggan" at sinadya Niyang pumasok sa mundong ito.

Natatangi Siya sa Kanyang buhay. Ang Panginoong Jesus lang ang may buhay na napatunayang perpekto. Ang

Kanyang mga kaibigan (na nakakilala sa Kanya sa Kanyang pinakapribadong mga sandali) ay nagsabing hindi Siya nagkasala, na sa Kanya ay walang kasalanan. Ang Kanyang mga kaaway ay napilitang umamin, "Nagligtas Siya ng iba…" at "Walang taong nagsalita nang gaya ng taong ito." Ang hukom sa Kanyang paglilitis ay nagpahayag, "Wala akong makitang kasalanan sa taong ito." Ang Kanyang tagapagpatay ay napabulalas, "Tunay na matuwid ang taong ito!" Pati ang mga demonyo ay nagsalita isang araw, "Ano ang pakialam Mo sa amin, Ikaw na Banal ng Diyos?" At binasag ng Diyos ang 400 taong pananahimik sa pagsasabing, "Ito ang minamahal Kong Anak na lubos Kong kinalulugdan."

Natatangi Siya sa Kanyang mga katungkulan at paglilingkod. Iisa lang ang Tagapagligtas. Iisa lang ang Tagapamagitan ng Diyos at ng mga tao. Iisa lang ang Nauna na umaakay sa bayan ng Diyos sa loob ng tabing. Sino pa kundi si Jesus ang makapagsasabi, "Alam Ko ang pakiramdam ng mapagod," at kasabay noon ay mag-alok ng kapahingahan sa mga pagod? Sino pa kundi si Jesus ang maaaring kasabay na maging isang nakikiramay na Tao at isang Diyos na umaalalay sa lahat?

Natatangi Siya sa Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay. Walang ibang makapagsasabi, "Walang taong kumukuha [ng Aking buhay] sa Akin, kundi kusa Ko itong ibinibigay. May kapangyarihan Akong ibigay ito, at may kapangyarihan Akong kunin itong muli" (Jn. 10:18). Pinatunayan Niya ito nang dumating sila para hulihin Siya sa halamanan at literal silang napatumba sa Kanyang "Ako nga."

Walang ibang makakamatay para sa kasalanan ng iba, pero Siya ay namatay para sa buong mundo. Walang ibang maaaring maging sabay na handog para sa kasalanan at handog para sa pagkakasala, gayundin handog pangkapayapaan, handog na harina at handog na susunugin — at lubos na masiyahan ang Diyos sa iisang handog na iyon. Walang ibang lumampas sa hinihingi ng kautusan, nagbukas ng daan papasok sa kabanal-banalang dako, tumugon sa mga larawan sa Lumang Tipan, at tumupad sa mga Kasulatan gaya ng ginawa Niya.

Natatangi ang Panginoong Jesus sa Kanyang kasalukuyang posisyon. Siya ay isang Nobyo na naghihintay sa Kanyang Nobya, isang Hari na naghihintay sa Kanyang kaharian, isang Hukom na naghihintay sa Paghuhukom. Hindi Siya maghihintay nang kahit isang sandaling sobra. Darating ang araw na ang Natatanging Isa, sa harap ng lahat, ay aakyat sa mga baitang patungo sa Kanyang trono. Saka, sa isang sandaling Kanya lamang, luluhod ang bawat tuhod at ipahahayag ng bawat dila ang Kanyang pagiging natatangi — "ang nag-iisa, walang katulad o kapantay." Siya ay Panginoon!

Balita mula sa Northfield (Setyembre 1999)

Mula sa Uplook, Setyembre 1999. Artikulo.

Maganda ang panahon. Sana nandoon ka.

Ang bukid ng magsasaka kung saan itinayo ang tolda ng Northfield, sa labas lang ng magandang bayang tabing-dagat ng Newcastle, Co. Down, Northern Ireland, ay isa na mismong talinghaga. Dati itong lupang-latian ng peat na walang may gusto, pero binawi ito at pinakinabangan ng mga lokal na Kristiyanong naniniwalang kaya ng Diyos na sagipin at baguhin ang buhay ng tao nang ganoon din. Puwede nilang gawing tema ang patotoo ng Mang-aawit: “Iniahon din naman niya ako sa isang kakilakilabot na balon, mula sa burak na lupa; at itinuntong niya ang aking mga paa sa isang malaking bato, at itinatag ang aking mga hakbang” (40:2). Sa kuwentuhan namin, nakangiting sinabi sa akin ni Austen Alexander, ang may-ari ng bukid, “Dito sa bukid na ito ko nakukuha ang pinakamagandang ani ko.”

Matagal pa bago itayo ang tolda ng grupo ng 40 lokal na mananampalataya, umaandar na ang gawain. Ilang buwang panalangin ang inilalaan ng mga lokal na assembly at ng mga kaibigan sa buong mundo. Pagkatapos, habang papalapit ang panahon (taun-taon, dalawang linggo ang mga pulong, nagsisimula sa weekend ng Hulyo 12), naglalagay ng mga artikulo at ad sa mga lokal na diyaryo; nagkakabit ng mga poster sa mga tindahan; naglalagay ng mga karatula sa mga tamang puwesto sa paligid; binibisita ang bawat bahay sa limang bayan para personal na imbitahan; at pinipilit

pang pumunta ang mga kaibigan, kamag-anak at kakilala.

Dahil bakasyunan ang Newcastle, daan-daan ang dumadagsa roon sa dalawang linggong holiday na ito. Bukod diyan, hinihikayat din ang mga Kristiyano mula sa ibang bahagi ng Hilaga at Timog ng Ireland, at sa iba pang lugar, na tumuloy sa lugar—sa mga hotel, sa mga B&B, o kaya magtayo ng tent o magparada ng caravan (travel trailer) sa bukid ding iyon, kung saan may mga CR at shower na ikinabit.

May ministry meeting tuwing umaga sa unang linggo mula 11:00 hanggang 12:00. Sa ikalawang linggo, may ilang sesyon sa umaga para sa mga kabataan. Tuwing umaga at hapon din, may mga pulong pambata sa dalawang trailer park sa lugar, at si Colin Sheldon (Dublin, Eire) ang nagsasalita. Tinulungan siya ng isang team ng Gospel Literature Outreach (GLO) sa pamumuno ni John Speirs (Motherwell, Scotland). Tumulong din si Brother Speirs gabi-gabi sa gospel meeting (siya ang nangaral sa huling apat na gabi) at sa mga open-air sa promenade kapag pinapayagan ng panahon. Nag-house-to-house din ang GLO team sa lugar. Isang araw, napuno ang tolda ng mga may kapansanan, para sa kantahan, ebanghelyo, at merienda sa hapon.

May itinayo ring prayer tent (tingnan ang larawan sa ibaba, sa gitna) kung saan 50-80 mananampalataya ang nagtitipon gabi-gabi nang halos isang oras para manalangin bago ipangaral ang ebanghelyo. Ang tent na iyon, na may closed-circuit TV, ay ginamit din para sa umaapaw na tao kapag kulang na ang 1000 upuan.

Sino ang makapagsasabi ng bunga ng dalawang linggong sama-samang pagsisikap na tulad niyan? Sa 800-1200+ na dumadalo gabi-gabi at napakaraming hindi pa ligtas, langit lang ang makapagkukuwento ng buong istorya. Ang alam namin, may apat na humiling na mabautismuhan (19 ang nabautismuhan noong nakaraang taon), may ilang naibalik (isang babae, pagkalipas ng 40 taon!), at siyam (kasama ang tatlong bata) ang nagpahayag na sila'y naligtas na.

Gaano kaseryoso ang panalangin kapag nakikita nating naliligtas ang mga tao! Gaano kalaki ang ating kagalakan kapag nakikigalak tayo sa langit sa mga makasalanang nagsisisi! Wala nang samahang tulad ng "pakikisama sa ebanghelyo" (Phil. 1:5)! Ipanalangin natin na makita nating sumiklab ang ganitong pangitain para sa ebanghelyo sa buong bayan natin!

Ipinanganak sa Tabi ng Riles ng Tren (Oktubre 1999)

Mula sa Uplook, Oktubre 1999. Editoryal.

Pagtatapat ng isang zero-point na Calvinist

Lumaki ako sa isang assembly na masigasig sa pag-eebanghelyo, kung saan itinuro sa amin ang “riles ng tren” na pananaw tungkol sa soberanya ng Diyos at sa kalayaan ng tao. Malaki ang paghanga ko sa mga kapatid na nagturo sa akin ng Salita, at itinuturing ko itong isa sa pinakamagagandang Bible school na napasukan ko sana. Sineseryoso ng mga lalaking ito ang bawat salita ng Biblia. Hindi nila paulit-ulit na pinupukpok ang iisang doktrina at hindi rin nila ipinipilit ang mga kakaibang pananaw.

Hindi Calvinism ang narinig namin, dahil malayang tanggapin o tanggihan ng tao ang ebanghelyo. Namatay si Cristo para sa lahat, at iniaalok ang ebanghelyo sa lahat. Pero, sabi nila, pagkatanggap kay Cristo, matutuklasan ng bagong mananampalataya na itinakda na pala siya para sa langit bago pa magsimula ang panahon. Tunay bang pagpili iyon? Oo, giit nila. Kailangan niyang magsisi at sumampalataya sa ebanghelyo para maligtas. Pero puwede bang piliin ng taong hinirang na ito na mapahamak? Sa teorya, oo; pero sa totoo, hindi. Hinirang na siya ng Diyos. Magkaagapay na katotohanan daw ang mga ito. Parang riles ng tren—mukhang nagtatagpo sa abot-tanaw, pero sa isip lang ng Diyos sila talagang “nagtatagpo.” Hindi ko maiwasang magtaka kung ano ang mangyayari sa tren ng kaisipang iyon kapag talagang nagtagpo na ang

mga riles. Sa mga usapang iyon, pakiramdam ko para akong makinang paikot-ikot lang sa garahe ng tren. Nakikita ko ang mga salitang “hinirang” at “pinili” sa Biblia, pero ano ba talaga ang ibig sabihin ng mga iyon?

Noong mga panahong iyon, bihira kong marinig ang mga salitang Calvinist o Arminian. Pero nabuo ang isang karikatura ng dalawang pananaw: ang mga Calvinist, naniniwalang ang Diyos ang nagligtas sa iyo at hindi mo na ito maiwawala; ang mga Arminian, naniniwalang ikaw ang pumiling maligtas, kaya puwede mo ring piliing “i-unsave” ang sarili mo. At lahat daw ay nasa isa sa dalawang kampong iyon. Kung iyan ang kahulugan, sa mga Calvinist ako. Pero hindi iyan ang tamang kahulugan.

Huwag sana akong mamali ng intindi. May mga kaibigan akong Calvinist na hindi nahihiyang sabihin iyon. May iba namang ayaw ng tatak pero naniniwala sa turo, o sa karamihan nito. At napapaligiran ako ng mabubuti at masisipag na Calvinist dito sa Grand Rapids. (Sa bahaging ito ng bansa, lagi akong nakatiyad habang dumadaan sa TULIP.) Bukod diyan, marami sa mga kinatawan ng evangelicalism—sina R. C. Sproul, D. J. Kennedy, John Stott, J. I. Packer, at ngayon si John MacArthur—ang nagtataguyod ng Calvinistang pananaw sa kaligtasan.

Si John Calvin (1509-1564) ang nag-ayos nang sistematiko sa mga turo ng Reformation, na karamihan ay batay sa teolohiya ni Augustine. Si Jacobus Arminius (1560-1609), isang iskolar sa Reformed Church (na humahanga kay Calvin), ay kumuwestiyon sa ilan sa mga turo nito. Hiniling ng mga tagasunod niya sa mga teologong Olandes na suriin kung biblikal ang mga turo

ni Calvin sa limang punto. Sa Synod of Dort (1619), tinanggihan ang Arminianism, at ang sagot ay inilahad sa limang punto bilang posisyon ng Iglesya. Pero pagkatapos ng maingat na pag-aaral, natagpuan ko ang sarili kong 0-point na Calvinist. Ito ang dahilan:

1. Total Depravity (Kawalang-kakayahan): Ang ideya ay hindi na ipinapakita ng bawat tao ang kasamaan niya hanggang sa sukdulan, kundi na ang pagkakasala ng kasalanan ni Adan ay nasa lahat, at ang kabulukan ng kasalanan ay umaabot sa bawat bahagi ng pagkatao, kaya hindi na niya kayang tumugon sa alok ng Diyos na kaligtasan. Naniniwala ang Calvinist na hindi lang hiwalay ang tao sa Diyos kundi manhid na sa Diyos, "hindi kaya sa sarili niya na kahit iunat man lang ang kamay para tanggapin ang kaligtasan" (Baker's Dictionary of Theology, p. 109). Kaya kailangan daw munang buhayin ng Diyos ang tao bago siya makasampalataya.[1] Ano ang itinuturo ng Kasulatan? Na nasira ang tao sa bawat bahagi niya dahil sa Pagkahulog, at hindi niya hinahanap ang Diyos sa sarili niyang kusa (Rom. 3:10-18). Pero ang Diyos ang dumating para hanapin ang mga makasalanan. Ilang makasalanan? Ang sanlibutan! Ang ilaw Niya ay nagliliwanag sa bawat taong dumarating sa sanlibutan. Kaya nakapangaral si Pablo sa mga pagano sa Mars Hill: "Hindi Siya malayo sa bawat isa sa atin," at "ipinag-uutos ng Diyos sa lahat ng tao sa lahat ng dako na sila'y mangagsisi" (Acts 17:27, 30).

Mahalagang talata ang "Walang humahanap sa Diyos," pero hindi iyon ang buong Biblia. Paano naman ang "Hanapin ninyo ang Panginoon habang Siya'y masusumpungan…" (Isa. 55:6)? Tingnan din ang Acts 15:17; 17:27. Pero sabi ng Calvinist, patay ang tao at

hindi makatugon sa alok ng ebanghelyo. Isinulat ng Reformed scholar na si Loraine Boettner: “Kung may taong sumampalataya, iyon ay dahil binuhay siya ng Diyos; at kung may taong hindi sumampalataya, iyon ay dahil ipinagkait ng Diyos ang biyayang iyon.”[2] Pero ang talatang pinagbabatayan ng pananaw na ito (Eph. 2:1, 5) ay nagsasalita tungkol sa mga patay na lumalakad at may sariling paraan ng pamumuhay. Totoong patay sa espiritu ang tao, pero mali na isiping ang kamatayan ay kawalang-kakayahang tanggapin ang regalo ng Diyos. Sa Biblia, ang kamatayan ay pagkakahiwalay. May moral na pananagutan pa rin ang tao at kaya pa niyang tumugon sa mga paanyaya—“halika,” “sumampalataya,” “magtiwala,” “tanggapin”—mahaba ang listahan. Ang Hukom sa huling paglilitis ay nagpapahayag ng batayan ng Kanyang paghatol sa John 3:16-19—hindi dahil hindi sila hinirang, o dahil hindi sila binigyan ng pananampalataya,[3] kundi dahil pinili nila ang dilim kaysa liwanag. Tingnan din ang Jn. 20:31; 2 Thess. 2:10; Heb. 10:39.

2. Unconditional Election (Walang-kondisyong Paghirang): Ito raw ang gawa ng Diyos sa walang-hanggan, na piliing iligtas ang ilang tao na una na Niyang inibig, nang walang anumang dahilan sa kanila o pagpili mula sa kanila. Totoong may pinili ang Diyos (si Cristo, ang Israel, ang Iglesya) pero para sa isang tungkulin—para maging daan sa pagtupad ng Kanyang mga layunin. Ang batayan ng pagpiling iyon ay makikita sa 1 Corinthians 1:23-31 (tingnan din ang Jas. 2:5).

Sabi ni Dr. James Orr: “Mapapansin mo na ang pag-ibig na humihirang ay hindi kailanman paghirang na nagtatakwil sa iba, kundi paghirang para sa mas malawak na pagpapala sa iba sa hinaharap.”[4] Isinulat

naman ni M. R. Vincent sa kanyang Word Studies in the New Testament (Vol. IV, p. 16), “Ang paghirang…at ang mga kaugnay na salita, pumili, at pinili o hinirang, ay ginagamit sa pagpili ng Diyos ng mga tao o kasangkapan para sa natatanging misyon o tagumpay; pero dito man (1 Thess. 1:4) o saanman sa Bagong Tipan, walang batayan ang nakapandidiring doktrina na itinakda na ng Diyos ang tiyak na bilang ng sangkatauhan para sa buhay na walang hanggan, at ang iba para sa walang hanggang kapahamakan.”

Dapat pansinin na napakaraming taga-Israel (kasama si Judas Iscariote[5]), kahit hinirang, ay napahamak, samantalang may ilang hindi hinirang (tulad nina Rahab at Ruth) ang naligtas. At halatang walang kinalaman ang paghirang kay Cristo sa pagkaligtas Niya.

Paano naman ang “pinili kayo sa ikaliligtas” sa 2 Thessalonians 2:13? Sang-ayon sina Lightfoot, Kittel, at Arndt & Gingrich na hindi ito ang karaniwang salita para sa paghirang. Isinulat ni Plummer: “Bihira ang pandiwang (eilato) sa Griyego ng Biblia, at hindi na ginamit saanman sa Bagong Tipan para sa paghirang ng Diyos…Hindi ito nangangahulugan ng pagtatakda para sa huling kaligtasan…”[6] Ang salitang “hirang sa Panginoon” (Rom. 16:13) ay isinalin ni Vine na “tanyag”[7] at ni Young na “ang piling isa.”[8]

Hindi hinirang muna ang mga mananampalataya at kaya inilagay kay Cristo, kung paanong hindi rin pinili muna ang mga Israelita at kaya inilagay sa Israel. Noong nakaraang dispensasyon, nakabatay ang paghirang sa likas na kapanganakan; ngayon, nakabatay ito sa espirituwal na kapanganakan. Ang saklaw ng ating pagkakapili ay “sa Kanya” (Eph. 1:4). Paano ka papasok

sa saklaw ng pribilehiyong iyon? “…sa pagpapaging-banal ng Espiritu at sa pananampalataya sa katotohanan” (2 Thess. 2:13; tingnan din ang 1 Pet. 1:2).

3. Limited Atonement (Limitadong Pagtubos): Ito ang ideya na ang kamatayan ni Cristo ay para lang sa mga hinirang, na hindi lang naglaan ng kaligtasan ang Kanyang kamatayan, kundi isinakatuparan na ito para sa mga hinirang lamang. Pero ano ang itinuturo ng Kasulatan? Na gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan (Jn. 3:16); na Siya ang pampalubag-loob hindi lang para sa ating mga kasalanan, kundi para rin sa buong sanlibutan (1 Jn. 2:2); na ang “katuwiran ng Diyos…ay sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo, sa lahat at sa ibabaw ng lahat ng nagsisisampalataya” (Rom. 3:22). Ang huling paanyaya sa Biblia ay nagsasabi: “Ang sinumang may ibig, ay kumuha siya ng tubig ng buhay nang walang bayad” (Rev. 22:17).

4. Irresistible Grace (Biyayang Hindi Matatanggihan): Ito ang ideya na ang lahat ng nasa “listahan” ng Diyos ay maliligtas at hindi nila matatanggihan ang biyaya ng Diyos kapag “malambing Niya tayong pinilit” na pumasok. Ito raw ay dahil hindi mahahadlangan ang soberanya ng Diyos. Pero ano ang itinuturo ng Kasulatan? Iniyakan ng Panginoong Jesus ang Jerusalem, at sinabi, “Ibig Ko [ninais Ko]…at ayaw ninyo.” Bakit Siya umiiyak? Gusto Niya sila; ayaw nila sa Kanya. Hinayaan Niya silang masunod ang gusto nila. Sa mga tao noong panahon Niya, sinabi ni Jesus: “Ayaw ninyong lumapit sa Akin upang kayo’y magkaroon ng buhay” (Jn. 5:40). Puwede sana silang magkaroon ng buhay, pero ayaw nilang lumapit. Ipinahayag ni Esteban, “Kayo’y laging nagsisisalangsang sa Espiritu Santo:

kung paano ang inyong mga magulang” (Acts 7:51). Pansinin din ang Heb. 10:29.

5. Perseverance of the Saints (Pagtitiyaga ng mga Banal): Sa unang tingin, parang ito ang biblikal na doktrina ng walang-hanggang katiyakan ng kaligtasan. Pero ang itinuturo ng puntong ito ay hindi lang na magtitiyaga ang mga banal (o mas tama, iingatan sila), kundi na ang patunay na banal ka ay ang pagtitiyaga mo. Kailangan ito sa sistemang Calvinista, dahil kung hindi lang ang paglalaan kundi pati ang pagkakamit ng kaligtasan ay buong gawa ng Diyos, paano ko malalaman kung kailan ako naligtas? Gaya ng sinabi sa Baker’s Dictionary of Theology, “Ang mga bungang kasama ng kaligtasan ang nagbibigay sa ating mga tao ng patunay ng paghirang ng Diyos” (p. 179). Totoo na ang mga bunga ay patunay sa iba: “…sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila,” pero ang tumanggap ng ebanghelyo ay hindi na kailangang maghintay na lumitaw muna ang bunga sa buhay niya para matiyak na ligtas siya. Ang pangako ng Diyos ang mismong patunay natin: “datapuwa’t ang lahat ng sa Kanya’y nagsitanggap, ay binigyan Niya sila ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y sa mga nagsisisampalataya sa Kanyang pangalan.”

Sa Kanyang soberanya, pinili ng Diyos na bigyan ang tao ng kalooban. Lubos nang inilaan ni Cristo ang kaligtasan para sa lahat ng tatanggap ng Kanyang regalo, isang regalong wala tayong naiaambag. Ang Espiritu ang dapat magpasimula, at ginawa na Niya iyon—dumating Siya para sumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, katuwiran, at paghatol. Ang pananampalataya ay dumarating sa bawat tao, hindi bilang espesyal na regalo sa iilan, kundi sa pakikinig ng

Salita ng Diyos. Walang merito sa walang-lamang kamay ng makasalanang tumatanggap sa napakagandang regalong ito. Sa mga makasalanang sumasampalataya, ang lahat ng pagpapala; sa Diyos, ang lahat ng kaluwalhatian.

Mga Talababa

1 Binubuhay (o isinisilang na muli) ba ang mga makasalanan bago sila sumampalataya? “Nakikinig… sumasampalataya…may buhay na walang hanggan” (Jn. 5:24). Tingnan din ang pagkakasunod-sunod sa Lk. 8:12; Jn. 20:31; Acts 16:31.

2 The Reformed Doctrine of Predestination, pp. 166-167.

3 Ang pananampalataya ba ang regalo sa Ephesians 2:8? Hindi, ayon kina Alford, Robertson, Bruce, Vine, Sir R. Anderson, at iba pa (Divine Sovereignty and Human Freedom ni Samuel Fisk, pp. 32-36).

4 Sidelights on Christian Doctrine, p. 34.

5 Ang “Pinili Ko kayo” (Jn. 15:16) ay dapat itabi sa Jn. 6:70.

6 Second Epistle to the Thessalonians, pp. 75-76.

7 Expository Dictionary of New Testament Words.

8 Young’s Literal Translation.

Ang Soberanya ng Diyos sa Pagkilos (Oktubre 1999)

Mula sa Uplook, Oktubre 1999. Pag-aaral sa Biblia.

Narito ang apat na aspeto ng soberanong pagpili ng Diyos. Wala silang kinalaman sa pagpili ng tao (na isa ring napakahalagang usapin). Tatlong karaniwang hadlang sa pag-unawa sa mga katotohanang ito: a) dumarating tayo na may nakahanda nang ideya tungkol sa kahulugan nila sa halip na hayaang magsalita ang Salita para sa sarili nito; b) pinaghahalo natin ang mga katotohanang ito na para bang puwedeng pagpalit-palitin ang mga salita; c) sinisikap nating unawain gamit ang may-hangganang isip ang walang hanggan. Pero may bagay pa rin tayong masisiyahan sa mga katotohanang ito, kung hindi ay hindi sana ito ipinahayag ng Diyos. Hangga’t maaari, dapat nating hayaan ang Salita ang magbigay-kahulugan sa mga salita at sa ugnayan nila sa isa’t isa, para tugma ang pag-unawa natin sa ipinahayag ng Diyos.

1. Paunang Kaalaman, prognosis (7x): Ang aspeto ng kalikasan ng Diyos na nagbigay-daan para mabuo Niya ang plano ng kaligtasan bago pa ang panahon, hawak ang lahat ng katotohanan. Alam Niya ang paghihimagsik ng tao, ang kabiguan ng Israel (Rom. 11:2), ang pagtanggi nila sa Mesiyas (Acts 2:23), at ang mga personal na kabiguan ng Kanyang bayan, pero gumawa pa rin ang Diyos ng planong mananaig sa kahangalan ng tao at magagawa ito sa kabila natin. Ito ang nagtakda ng Kanyang paraan ng paghirang tungkol sa Israel (Rom. 11:2), kay Cristo (1 Pet. 1:19-20), at sa Iglesya (1 Pet. 1:2). Ipinahahayag ng Romans 9:11 na walang anumang

kabiguan ng tao ang makahahadlang sa kabuuang layunin ng Diyos. (Hindi puwedeng mangahulugan ang salita ng “unang inibig,” gaya ng pagkakagamit dito sa Acts 26:5 at 2 Pet. 3:17.)

2. Pagtatakda, pro-orizo (6x): Bago pa magsimula ang panahon, tungkol sa katapusan ng panahon, ito ay gawa ng Diyos na nakabatay sa Kanyang paunang kaalaman (Rom. 8:28-30), kung saan tinitiyak Niya ang layunin ng pag-aampon para sa mananampalataya (Eph. 1:5). Dahil dito, kinailangan ang naplano nang kamatayan ni Cristo (Acts 4:23-31). Kasama rito ang paggamit ng nakatagong karunungan (ibig sabihin, ang tinatawag ng tao na kamangmangan at kahinaan) para maisakatuparan ito (tingnan ang 1 Cor. 1:20-2:16). Sa huli, humahantong ito sa dalawang dakilang pagpapala: ang maging mga anak na may lahat ng pribilehiyo at pananagutan ng ganoong katayuan (Eph. 1:5), at ang maging katulad ng Anak mismo (Rom. 8:29). Tinitiyak ng pagtatakda ng Diyos na ang mga kalagayan natin ngayon ay gagawa sa atin para tayo’y maging kawangis ni Cristo (Rom. 8:28-30), at tinitiyak din nito ang ating mana sa hinaharap (Eph. 1:11).

3. Paghirang, eklektos (51x): Ang Diyos (sa mga dahilang ipinaliwanag sa 1 Cor. 1 & 2), sa pagpapala sa sangkatauhan, ay isinasantabi ang lahat ng una at pinipili ang lahat ng pangalawa, para ang plano ay nakabatay lang sa biyaya. Ginagamit ang salita para ilarawan ang banal na pagpili kay Cristo (Isa. 42:1; Lk. 23:35; 1 Pet. 2:6), sa mga anghel (1 Tim. 5:21), sa Israel (Rom. 11:28), sa labindalawa—kasama si Judas (Lk. 6:13; Jn. 15:16; Jn. 6:70; Jn. 13:18), sa Iglesya (Eph. 1:4), at sa nalabi sa Kapighatian (Mt. 24:22, 24). Ang pagpiling ito ay para sa isang tungkulin, para magdala

ng pagpapala sa pinakamaraming tao hangga’t maaari. Sa panahong ito, ang saklaw ng pagkakapili sa mananampalataya ay si Cristo (Eph. 1:4) at nakaugnay ito sa paunang kaalaman ng Diyos (1 Pet. 1:2). Tingnan din ang Jas. 2:5; Col. 3:12; 1 Thess. 1:4; 2 Pet. 1:10.

4. Pag-aampon (paglalagay bilang anak) whyothesia (5x): Ito ang pinakadulong layunin na itinakda ng Diyos para sa mananampalataya (Eph. 1:5) sa katapusan ng panahon, na magdadala sa atin sa mga walang-hanggang katotohanan. Ginawa na tayong mga anak sa sandali ng kaligtasan, kaya natanggap na natin ang espiritu ng pag-aampon (Rom. 8:14-15), pero ang paglalagay bilang anak ay mangyayari sa panahon ng pagtubos sa katawan (Rom. 8:23). Dahil kumapit sa kautusan, nabigo ang Israel na pumasok sa pagiging anak (Rom. 9:4), isang pribilehiyong napasok natin dahil sa gawa ni Cristo (Gal. 4:1-7).

Ayaw Ko Rin sa Daisy (Nobyembre 1999)

Mula sa Uplook, Nobyembre 1999. Editoryal.

Hindi ako Arminian, pakiusap.

Noong nakaraang buwan, tinalakay natin ang pananaw ng Calvinism sa kaligtasan, na bumubuo sa acrostic na T-U-L-I-P. Pero may nakapansin na may bulaklak din pala ang mga Arminian—ang daisy: “Mahal Niya ako; hindi Niya ako mahal….” Tumutukoy ito sa tanong sa ikalimang punto ng Arminian, na nag-isip kung posible bang mawala ang kaligtasan ng tunay na mananampalataya. Babalikan natin iyan mamaya.

Mapanganib na proseso ang ibuhos muna sa semento ang isang sistema ng teolohiya at saka subukang isiksik dito ang bawat talata ng Kasulatan. Sinabi ni F. F. Bruce (nakakatawa, kasunod mismo ng pagsasabi niyang siya ay “isang Augustinian at Calvinist na hindi nagsisisi”):

Malaki ang panganib, kapag kumapit na tayo sa isang partikular na paaralan ng kaisipan o tumanggap ng isang partikular na sistema ng teolohiya, na basahin natin ang Biblia sa liwanag ng paaralan o sistemang iyon at makita ang mga natatanging katangian nito sa ating binabasa. (Mula sa Foreword ng God’s Strategy in Human History, nina R. Forster at P. Marston.)

Sinasadya man o hindi, inaayos natin sa ating isip ang impormasyon mula sa Biblia sa isang sistematikong paraan habang sinisikap nating unawain “ang pananampalatayang minsan magpakailanman ay ibinigay sa mga banal” (Jude 1:3). Pero hindi textbook

ng sistematikong teolohiya ang Salita ng Diyos. Madalas, hinihimay natin ang paru-paro para malaman kung paano ito lumilipad, at sa huli matutuklasan nating dahil sa paghimay natin, siniguro nating hindi na ito makalilipad kailanman.

Kapag pinag-iisipan natin ang mga paraan ng Diyos sa tao, himala ang sinisikap nating unawain. Sa tanong ni Nicodemo: “Paanong mangyayari ang mga bagay na ito?” para bang sinabi ng Panginoong Jesus, “Nicodemo, kung hindi mo masundan ang galaw ng hangin, paano mo masusundan ang pagkilos ng Espiritu? Kung hindi mo maintindihan ang likas na kapanganakan, paano mo maiintindihan ang espirituwal na kapanganakan?”

Pero talagang nagsikap ang Diyos na ipaliwanag ang ilan sa Kanyang mga paraan sa kaligtasan. Gumamit Siya ng mga larawan, tipo, at anino sa Lumang Tipan; nagbigay Siya ng maraming detalyadong kuwento ng pagbabagong-buhay sa mga Ebanghelyo at sa Acts; at si Pablo lalo na ay walang-pagod na sumulat, sa pagtuturo ng Espiritu, tungkol sa kamangha-manghang anatomiya ng kaligtasan.

Dapat tayong magkaroon ng matinding gutom na malaman kung ano ang nangyari sa atin dahil tayo’y naligtas (at kung ano ang puwedeng mangyari sa lahat ng “magsisisi at sasampalataya sa ebanghelyo”). Ang iba nga ay talagang nag-usisa tungkol sa ating kaligtasan: “Tungkol sa kaligtasang ito ay masikap na nagsiyasat at nagsisiyasat ang mga propeta…na mga bagay na ninanasang mapagwari ng mga anghel” (1 Pet. 1:10, 12). Natatandaan mo na kinailangan pang magtanong ng nakatatandang kapatid ng alibughang anak sa isang alipin kung ano ang nangyayari sa bahay ng ama. Hindi

ba nakalulungkot kung pagdating natin sa Bahay ng Ama ay matuklasan nating mas marami pang alam ang mga anghel tungkol sa kaligtasan natin kaysa sa atin?

Ang nakamamatay na depekto ng Arminianism ay ang tinatawag na “doktrina ng pagtalikod.” Ang mga Arminian na nagharap ng kanilang kaso sa Synod of Dort ang unang nagduda tungkol sa walang-hanggang katiyakan ng kaligtasan sa kanilang ikalimang punto:

Kung kaya ba nila, dahil sa kapabayaan, na muling talikuran ang unang simula ng kanilang buhay kay Cristo…na mawalan ng biyaya, iyan ay kailangan munang mas tiyak na mapagpasyahan mula sa Banal na Kasulatan, bago namin ito maituro nang may buong paniniwala ng aming isip.

Pero walang pag-aalinlangan nilang sinabi sa kanilang “Opinion of the Remonstrants”:

Ang mga tunay na mananampalataya, dahil sa sarili nilang kasalanan, ay maaaring mahulog sa kakilakilabot na mga kasalanan at kalapastanganan, manatili at mamatay sa mga iyon: at dahil dito, maaari silang tumalikod at mapahamak.

Nagdadala ito ng napakaraming kamalian. Halimbawa, kung ako, na tunay na sumampalataya, ay puwedeng mawalan ng kaligtasan dahil gumawa ako ng ilang “kakilakilabot na kasalanan,” hindi ba sakop ng kamatayan ni Cristo ang mga kasalanang iyon? Hindi, sabi ng mga Remonstrant:

…buong-puso naming tinatanggihan ang mga sumusunod na doktrina…ibig sabihin…na ang lahat ng kasalanan, ngayon at sa hinaharap, ay pinatawad na.

Tapat ang mga Remonstrant nang tawagin nilang “Opinyon” ang mga pahayag na ito. Madalas, ang mga naniniwalang puwedeng “tumalikod” kay Cristo (sa totoo, “mahulog palabas” kay Cristo!) ay ipinagtatanggol ang kanilang kaso hindi gaanong mula sa Kasulatan kundi mula sa lohika. Ang dalawa nilang pangunahing punto: i) may kilala raw silang tunay na Kristiyano na tumalikod sa kanilang paniniwala at ngayon ay itinatakwil na ang ebanghelyo; ii) kung naniniwala ka sa walang-hanggang katiyakan, wala nang pipigil sa iyo na lumabas at mamuhay na parang demonyo. “Nakasasama raw ito sa kabanalan at mabuting asal.” May apat na nakamamatay na depekto ang ganitong pag-iisip:

1. Itinataas nito ang pagkilatis ng tao sa antas ng pagkaalam-sa-lahat ng Diyos. Tungkol sa Panginoon, mababasa natin, “…si Jesus ay hindi nagtiwala sa kanila, sapagka’t nakikilala Niya ang lahat ng tao, at hindi na kailangang may magpatotoo pa tungkol sa tao: sapagka’t nalalaman Niya kung ano ang nasa tao” (Jn. 2:24-25). Si Pedro, na inakalang may ganoong kaalaman, ay nagpahayag, “At kami [kasama si Judas] ay nagsisisampalataya at nangakakaalam na Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay.” Pero sumagot si Jesus, “Hindi ba Ako ang pumili sa inyong labindalawa, at ang isa sa inyo ay diyablo?” (Jn. 6:69-70).

“Ang Panginoon” ang “nakakakilala sa mga Kanya” (2 Tim. 2:19). Pero kung gaano katiyak na alam ng Panginoon, ganoon din katiyak na ipinapakita ng Kristiyano, dahil nagtatapos ang talata sa, “At lumayo sa kalikuan ang bawat sumasambit ng pangalan ni Cristo.”

Gayunman, minsan nakalilinlang ang ebidensya. Sa kuwentong sinabi ni Jesus tungkol sa apat na uri ng

lupa, tatlo ang mukhang tumanggap sa binhi. Nang maglaon, nakita na ang isang bahagi ng lupa ay mas gusto pala ang damo kaysa sa mabuting binhi, at saka lang lumitaw ang mababaw na pagtanggap ng mababaw na lupa. Iisang uri lang ng lupa ang kumakatawan sa mga tunay na ligtas.

2. Hindi nito nakikita ang tunay na motibasyon para sa kabanalan sa buhay—ang pag-ibig kay Cristo na pinayayabong ng Espiritu sa pamamagitan ng Salita. Walang dami ng konsensya o takot ng alipin ang makagagawa ng kabanalan. Sinubukan na ang eksperimentong iyan sa Israel, at napatunayang walang silbi ang legalismo sa pagbubunga ng kabanalan.

Dito, nakapagtatakang magkatunog ang mga Calvinist at Arminian. Hindi ba ipinaaalala nito ang lohika ng diyablo tungkol kay Job—na hindi raw kailanman nanaisin ng tao ang relasyon sa Diyos malibang pilitin siya? Akala ng diyablo, binabayaran si Job kaya may relasyon siya sa Diyos. Akala ng Calvinist, kailangang "malambing na pilitin" ang tao sa kaligtasan, kung hindi ay hindi siya kusang lalapit kailanman. Naniniwala naman ang Arminian na puwedeng kusang lumapit ang makasalanan kay Cristo, pero kailangan siyang panatilihin sa relasyong iyon sa pamamagitan ng takot na mawala ang buhay na ito na hindi naman daw tiyak na walang hanggan. Para makita kung gaano kapareho ang mga posisyon, pakinggan muna ang isang Arminian, ang iginagalang na Lutheranong komentarista na si R. H. Lenski:

Tungkol sa 1 Cor. 9:24-27: Napakalaking sakuna kapag ang isang nagpapakilalang Kristiyano ay natagpuang "itinakwil" sa huli! Lalo pang masahol kapag ang isa sa

mga tagapagbalita mismo ng Panginoon ang nakaranas nito!…Ang pagiging apostol niya ay hindi pa patunay sa kanya na maliligtas siya (1 & 2 Corinthians, p. 388).

Pero ang mga gantimpala at korona, mga gantimpala sa tapat na paglilingkod, ay hindi dapat ipagkamali sa regalo ng kaligtasan. Gayunman, kamangha-manghang magkatunog si Calvin sa kanyang mga obserbasyon:

Sa madaling salita, sinasabi [ni Pablo] na wala ang naabot nila hanggang ngayon, malibang patuloy silang magpakatatag; dahil hindi sapat na minsan silang nagsimula sa daan ng Panginoon, kung hindi sila magsisikap na marating ang hangganan.

Kaya kahit opisyal na tinatanggap ng maraming iglesya ang Calvinistang pananaw sa kaligtasan—Lutheran, Anglican, Reformed, Presbyterian—marami sa mga nakaupo sa upuan ang nagkonklusyon na ang pagtitiyaga ng mga banal ay nangangahulugan mismo ng sinasabi nito—na kailangan mong magtiyaga kung gusto mong maligtas. At hindi na nakapagtataka, kung ganito ang komentaryo ni Calvin sa 1 Timothy 4:16:

Lubhang madaragdagan ang sigasig ng mga pastor kapag sinabihan sila na ang kanilang sariling kaligtasan at ang kaligtasan ng kanilang mga tao ay nakasalalay sa seryoso at taimtim nilang pagtatalaga sa kanilang tungkulin (Commentaries, Vol. 3, p. 82).

Nakagiginhawang lumipat mula sa mga hula-hula ng tao patungo sa malinaw na pahayag ng Kasulatan: “Kaya nga [ang pag-aaring-ganap] ay sa pananampalataya, upang ito’y maging ayon sa biyaya” (Rom. 4:16). Ang biyaya Niya sa lahat ng paraan ay hindi natin karapat-dapat tanggapin, at ang pananampalataya natin sa Kanya, kapag nailagak na kay Cristo, ay iniingatan ng

Kanyang paglilingkod bilang Dakilang Saserdote: “Ipinanalangin kita, upang huwag magkulang ang iyong pananampalataya” (Lk. 22:32). “Sapagka’t ito’y nasasaad sa Kasulatan, Narito, inilalagay Ko sa Sion ang isang pangulong batong panulok, hirang, mahalaga: at ang sumasampalataya sa Kanya ay hindi mapapahiya (mabibigo, mapapahamak sa kahihiyan)” (1 Pet. 2:6).

3. Gumagawa ito ng maling pagkakaiba sa pagitan ng mga kasalanang puwedeng magpawala ng kaligtasan mo at ng iba pang puwede mong gawin nang hindi nanganganib ang katiyakan mo—kakatwang kahawig ng sistemang Katoliko ng venial at mortal na kasalanan, na naglalagay ng ilang kasalanan sa labas ng kakayahan ni Cristo na linisin. Pero Siya ay “nagbigay ng Kanyang sarili dahil sa atin, upang tayo’y tubusin sa lahat ng kasamaan” (Titus 2:14). “Ngayon nga’y wala nang anumang hatol sa kanila na nangasa kay Cristo Jesus” (Rom. 8:1).

4. Minamaliit nito ang gawa ng Panginoong Jesus sa krus. Hindi ba “ang lahat ng kasalanan, ngayon at sa hinaharap…ay pinatawad na” sa bawat tunay na mananampalataya? “At kayo…ay binuhay Niyang kalakip Niya, na ipinatawad sa atin ang lahat ng ating mga pagsalangsang” (Col. 2:13). Tingnan muli ang pagkakahawig ng Calvinist at Arminian. Ang gitnang punto ng Tulip ay nagsasabing namatay lang si Cristo para sa mga hinirang, hindi para sa lahat ng tao. Ang Arminian naman ay naniniwalang sapat ang Kanyang kamatayan para sa lahat ng tao, pero hindi para sa lahat ng kasalanan. Sa parehong kaso, naniniwala sila sa limitadong gawa ni Cristo sa krus. Kung ganoon nga, hindi puwedeng mangahulugan ang mga pangako ng Diyos ng mismong sinasabi nila. Isantabi na natin ang

purong lohika, at pakinggan ang tiyak na mga pahayag ng Panginoon: “…upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan…Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi na mapapasok sa paghatol, kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan” (Jn. 3:16; 5:24).

Kaya sa napakaraming nagpapahayag na sumasampalataya sila sa ebanghelyo ng biyaya ng Diyos, kakaunti lang ang may parehong katiyakan at walang-hanggang seguridad. Napakasaya ko na isa ako sa mga mayroon nito, at lalo nitong pinaaalab ang puso ko na mahalin pa Siya nang higit. Hindi ako Calvinist at hindi rin Arminian. Kontento na akong magpahinga sa tiyak na salita at gawa ng aking pinagpalang Tagapagligtas.

Bagong Daigdig na Libingan? (Disyembre 1999)

Mula sa Uplook, Disyembre 1999. Editoryal.

Hindi ito panahon para “magtipon-tipon sa mga banal na samahan o sa mga survival camp.”

Hindi na mahalagang pagtalunan na ang ika-21 siglo ay nagsisimula sa Enero 1, 2001, hindi 2000. Sa totoo nga, dahil sa gulo noong lumipat mula sa kalendaryong Julian patungo sa Gregorian noong 1582, ilang taon na pala tayong nasa bagong milenyo. Pero hindi lang ang paglipas ng mahalagang petsang ito ang tinulugan natin. Isinulat ni Joseph Stowell:

Ang kulturang gustong gawin ang gusto nitong gawin ay kailangang alisin sa trono ang Diyos na may karapatang tumawag sa tao na mamuhay sa ilalim ng Kanyang awtoridad…Tulad ni Rip Van Winkle, sa malaking bahagi ay natulog tayo sa nakaraang apat na dekada, at habang tumutunog ang alarm clock para salubungin ang ikadalawampu’t isang siglo, nagigising tayo at napapansin kung gaano kalaki na ang ipinagbago ng mundo natin…[1]

Ibang-iba nga! Nakawala na sa pagkakatali ang mundo natin, ayaw ng sinumang nasa timon, at tinatangay ng hangin ng pagbabago diretso sa bunganga ng huling malaking bagyo.

Ibinigay sa atin ni President Ronald Reagan ang kahulugan: “Ang status quo ay Latin para sa ‘ang gulong kinalalagyan natin.’” At napakalaking gulo nga. Sa pagsisikap na piliin ang tatlong pinakamainit na “hot

spot ng bagong milenyo," pumili ang reporter ng USA Today na si Barbara Slavin "mula sa nakapanlulumong dami ng kandidato." Inilista pa ng artikulo ang 38 "bansang may labanan" kung saan ang mga alitan ay humantong sa mahigit 1,000 namatay sa loob ng isang taon sa nakaraang dekada. P.S. Kasama sa "mahigit 1,000" ang malawakang pagpatay sa Kosovo, Burundi, at 43 taon ng digmaan sa Sudan na nauwi sa pagkamatay ng 1.5 milyon! (Nob. 1, 1999, p. 11.)

Hindi rin mas maliwanag ang mga bagay sa sarili nating bayan. May sarili tayong bilang na 1.5 milyon—ang mga sanggol na hindi pa naisisilang na ipinalalaglag sa Amerika lang bawat taon mula 1975. Ang malawak na pagtanggap sa modelo ng ebolusyon ay humantong sa pagmamaliit sa buhay ng tao, kasama ang lumalaking banta ng euthanasia at ang Pandora's box ng cloning at genetic manipulation. Nagiging pinagkakakitaang raket ng mga abortion clinic ang "pag-aani" ng tissue at organ ng fetus.[2]

Hindi ko na kailangang ulitin ang matitinding sakit ng lipunan na nakalista sa ating mga pang-araw-araw na diyaryo: laganap na krimen, pagkasira ng pamilya, ang "gay" agenda, hindi mapigilang pagdami ng mga anak sa labas… Gaya ng obserbasyon ni Mohandas Gandhi, "Kumakaunti ang mababangis na hayop sa gubat, pero dumarami sa mga bayan." Pero kung kailan pa naman desperadong kailangan ng lipunan ang salita mula sa Diyos, saka naman sine-censor ang Kristiyanismo ng media na kontrolado ng iilan, at, gaya ng sabi ni John Whitehead, "isinasapribado" ng gobyerno:

Sa Utah, ang mga may-ari ng bahay na nagsasagawa ng pribadong Bible study sa sarili nilang tahanan ay

inakusahang lumalabag sa zoning ordinance. Sa Illinois, isang batang kindergarten na nalungkot dahil pinabura sa kanya ang salitang “God” sa kanyang spelling book ay pinagalitan dahil isinulat niya ang “I love you God” sa maliit niyang palad para ipakita ang kanyang pagsisisi… Sa Texas, pinagbawalan ang mga guro na sumali sa anumang panalangin sa kanilang high school o sa mga extra-curricular na aktibidad nito.[3]

Sabi ni C. S. Lewis, “Sabi ng mundo, ‘Puwede kang maging relihiyoso kapag nag-iisa ka,’ at saka pabulong na idinadagdag, ‘At sisiguraduhin naming hindi ka kailanman mag-iisa.’” Pero gaya ng sabi ng editor ng Decision na si Roger Palms, “Gusto ng mundo na itago natin ang Kristiyanismo nang pribado. Dapat naisip na nila iyan bago nila ipinako sa krus ang Panginoon sa harap ng publiko.” Hindi ito panahon para umatras. Nakaharap na ng Kristiyanismo ang paganismo noon, at nilinis nito ang larangan noong unang siglo. Umiiral pa rin ang utos ng ating Panginoon: “Mangalakal kayo hanggang sa Ako’y dumating.” Ang ebanghelyo ng aliwan, ebanghelyo ng pulitika, ebanghelyong panlipunan, ebanghelyo ng kalusugan at kayamanan—puro pagkukunwari ang mga iyan. “Ang mga sandata ng aming pakikipagbaka ay hindi ukol sa laman, kundi makapangyarihan sa Diyos sa paggiba ng mga kuta” (2 Cor. 10:4). Ang sobrang pagkaabala, kababawan, pakikipagkompromiso, at makamundong mga pang-abala ang salot ng iglesya sa Kanluran.

Pero ang pagbabalik sa sumusunod na pitong C ay muling gigiba sa mga kuta ng diyablo: clean—malinis na buhay na sineseryoso ang kasalanan; clear—malinaw na pag-iisip tungkol sa tunay na mga isyu; courage—tapang sa harap ng lumalalang pagsalungat; compassion—

habag sa naliligaw at nag-iisang mundo; commitment—pagtatalaga sa buhay ng iglesya, na makikita sa mapagsakripisyong pamumuhay; confidence—pagtitiwala sa walang-mali na Salita ng Diyos sa lahat ng bagay ng pananampalataya at pamumuhay; at Christ-centeredness—pagiging nakasentro kay Cristo na sa Kanya lang tumitingin para sa “lahat ng bagay na nauukol sa buhay at kabanalan.” Kailangan tayo ng mundo ngayon dahil desperado itong kailangang makatagpo Siya.

Mga Tala

1 Shepherding the Church in the 21st Century, Victor Books, 1994, p. 17

2 Tingnan ang World magazine, Okt. 23, 1999, pp. 16-19

3 Religious Apartheid, Chicago: Moody Press, 1994, p. 157

Malalaking Inaasahan? (Disyembre 1999)

Mula sa Uplook, Disyembre 1999. Artikulo.

Kailangan nating maunawaan ang ating panahon para maging mabubuting saksi.

Ang darating na milenyo ay kakaibang halo ng Simula at ng Wakas. Nag-aalok ito ng mga bagong tuklas sa siyensya, komunikasyong kasimbilis ng kidlat, at baka mas mahabang buhay—mga pagpapalang may kasamang problema, sa pinakamabuti. Nakikiramay tayo kay T. S. Eliot: “Patuloy na sumusulong paatras ang tao.” Narito ang ilang trend na dapat bantayan sa pababang ikot na ito.

Globalismo/Tribalismo: Ang internet, ang coverage ng media, at mabilis na paglalakbay ay patuloy na nagpapaliit sa planeta. Puwede nating bisitahin nang personal ang Taj Mahal o akyatin ang Mount Everest, panoorin ang ibang gumagawa nito habang nakaupo tayo sa bahay, o “maranasan” ito sa virtual reality.

Siyempre, ganoon din kabilis maglakbay ang mga bunga ng kasalanan. Napapanood ang mga digmaan sa kabilang dulo ng mundo habang nangyayari ito. Ang pornograpiya, hanggang sa nakasusuka na, ay isang click lang ng mouse. At ang mga salot ay puwedeng sumakay ng jet mula sa isang kontinente papunta sa iba sa loob ng ilang oras.

Pero kung gaano kabilis nagiging global ang ekonomiya, ganoon din kabilis nagkakawatak-watak ang mga bansa. Sa loob ng maraming siglo, napigil ng kolonyalismo ang

tribalismo. Ngayon, bumalik na ang mga digmaan ng tribo, hindi na sa pana at palaso kundi sa mga Uzi at surface-to-air missile. Bosnia, Burundi, Chechnya, Sudan —apektado ang karamihan ng mga bansa sa mundo. Halatang hindi matibay na pundasyon ang bakal na hinaluan ng putik.

Teknolohiya at Pamahiin: Aakalain mong habang nakukuha ng sangkatauhan ang mga lihim ng sansinukob, maglalaho na ang kulam at pamahiin. Kabaligtaran ang nangyayari. Mas marami pa ang manghuhula sa France kaysa sa mga doktor; ayaw bumili ng bahay sa Vancouver ang mga negosyanteng Asyano hangga't hindi naaprubahan ang suwerte ng address ng kalye; marami ang ayaw makipagnegosyo kapag kontra ang horoscope. Uso ang mga New Age powerbead (pinasikat ng Dalai Lama). Ang mga tinatawag na relihiyon ng kalikasan ay sumisikat at kinikilala pa nang opisyal.

Ang siyensya, na dating larangan ng mga realistang tulad nina Newton, Boyle, at Kelvin, na tumanggap sa mga batas ng kalikasan (sanhi at bunga, biogenesis, thermodynamics), ngayon ay larangan na ng mga lumaki sa ideya ng ebolusyon. Relativism ang pananaw nila sa mundo.

Kaya Ba Natin, Hindi Dapat Ba Natin: Kung produkto lang tayo ng tsamba, pagandahin natin ang tsansa natin! Wala pang 50 taon ang nakararaan nang matuklasan nina Watson at Crick ang pangunahing istruktura ng DNA. Inaasahan ng Human Genome Project na mamamapa na ang lahat ng chromosome sa loob ng tatlong taon. Ang layunin ng datos na ito ay tumulong sa

paggamot ng sakit, pagpapagaan ng paghihirap, at pagpapahaba ng buhay. Pero may higit pa.

Isinulat ni C. S. Lewis noong 1965 sa The Abolition of Man: “Ang pananakop ng tao sa Kalikasan, kung matupad ang mga pangarap ng ilang siyentipikong tagaplano, ay nangangahulugan ng paghahari ng ilang daang tao sa bilyun-bilyong tao.” Sumobra ba siya? Sinabi ng geneticist na si Bentley Glass sa kanyang talumpati bilang presidente (1971) sa American Association for the Advancement of Science, “Sa hinaharap na iyon, walang magulang na magkakaroon ng karapatang pabigatin ang lipunan ng isang batang may kapansanan sa katawan o sa isip.” Nakapangingilabot talaga.

Mas Matalino at Mas Mangmang: Mukhang habang dumarami ang impormasyong naaabot natin, nawawala naman ang kakayahan nating unawain ang mga ito, “Laging nag-aaral, at kailanman ay hindi makaabot sa pagkaalam ng katotohanan” (2 Tim. 3:7). Ang pinakamagagandang sound system ay nakatono sa pinakapangit na musika. Gumagastos tayo ng milyun-milyon para makipag-ugnayan sa mga extra-terrestrial habang nagugutom ang mga terrestrial. Nakabuo tayo ng pinakamahuhusay na kasangkapan sa komunikasyon, pero wala naman tayong masabing may halaga.

Pagpaparaya at Pag-uusig: Paano nangyayaring ang mga mapagparaya ay hindi mapagparaya sa Kristiyanismo? Dahil ipinahahayag ng mensaheng Kristiyano na si Cristo lamang ang daan. Pinanonood natin ang pagtatagpo ng Silangan at Kanluran. Ang mga tinatawag na Kristiyanong bansa, sa labis-labis nilang pagpapala, ay nakalimot na sa Diyos. Isinulat ni Al Gini sa Business

and Society Review, “Noong 1917, naranasan ng Amerika at ng mundo ang…epidemya ng influenza na tinatayang tumama sa 20 milyong biktima. Ngayon, lahat tayo ay nagdurusa sa isang pandemya ng Affluenza (ang sakit ng konsumerismo) (Fall, 1999, p. 257). Ngayon, niyayakap ng Kanluran ang Baha’i (OK ang kahit anong relihiyon), Hinduism (tayo ang lahat ng relihiyon), Buddhism (OK ang walang relihiyon) at Islam (ang relihiyon lang namin ang OK). Sampung ulit ang idinami ng Buddhism sa loob ng 40 taon; nagsusulputan ang mga mosque sa buong paligid; may mga tagasunod ang Baha’i sa mas maraming bansa kaysa sa alinmang relihiyon maliban sa Kristiyanismo.

Samantala sa Silangan, milyun-milyon ang tumatalikod sa mga hungkag na anyong ito at lumalapit kay Cristo. Itinuturing na ngayong Kristiyanong bansa ang Korea, isa sa mga pangunahing bansang nagpapadala ng misyonero. Mas maraming Kristiyano sa China ang umupo para alalahanin ang Panginoon noong nakaraang linggo kaysa sa buong kanlurang Europa.

Ekumenismo at Pagkakawatak-watak: Asahan ang patuloy na pagkakabiyak sa Sangkakristiyanuhan dahil sa mga isyung panlipunan at doktrinal (gaya ng ipinropesiya sa 1 at 2 Timothy). Kasabay nito, bantayan ang mga monoteista ng mundo na nagsisikap na magkapit-bisig. Ang paghahalo ng Kristiyanismo sa ibang paniniwala ay magbubunga ng mga personal na “designer” na relihiyon.

Pinasasabik ako nitong makauwi na sa langit. Iisang Tao lang ang may mga sagot. Kaya halika na, Panginoong Jesus!

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.